

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΣΥΝΕΧΩΣ ΑΠΟ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1907

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΕΥΓΕΝΙΑ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ΕΤΟΣ ΙΘ', ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ-ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1926 ΤΕΥΧΟΣ 226-227

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΕΤΟΣ ΙΘ'

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ-ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1926

ΤΕΥΧΟΣ 226-227

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

Έντυπώσεις από την Ρώμην: Πίντσιο, Μαριέττας Μινώτου. — Από την Ιστορίαν του Νεοελληνικοῦ Θεάτρου, Ν. Ι. Λάσκαρη. — 'Από τῆς Θάλασσης στή Στεριά, Διήγημα κ. Θάνου Ζωγράφου. — 'Επί τῆς τριακονταετηρίδος τῆς κυρίας Δέ Σεβινιέ. — 'Επιστολαί ἐξ 'Αγίου Όρους, Δ. Α. Ζωγράφου. — 'Αναπόληση, μετάφρασις Γλαύκου 'Αλιθέρη. — 'Από τῆν Καλλιτεχνικήν Κίνησιν. — Τό θαῦμα τοῦ ἱατροῦ Βορονοῦ. — Βιβλία καί περιοδικά.

Πᾶσα ἀποστολή ἀποβλέπουσα τὴν «'Ελληνικήν 'Επιθεώρησιν» (χειρόγραφα, περιοδικά, βιβλία, ἐπιστολαί, συνδρομαί κ. λ. π.) πρέπει νὰ ἀπευθύνεται πρὸς τὴν Διευθύντην αὐτήν:

Δ)α ΕΥΓΕΝΙΑΝ ΖΩΓΡΑΦΟΥ 'Οδὸς Μενάνδρου 83.

Πᾶν σύγγραμμα ἀποπελλόμενον εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς «'Ελλην. 'Επιθεώρησεως» ἀναγγέλλεται δι' αὐτῆς.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Διὰ τὸ ἑσπερικὸν	Δρ.	50
'Εκδοσις ἐκλεκτή	»	75
Διὰ τὰ Δημόσια Γραφεῖα	»	100
Διὰ τὴν Εὐρώπην, Αἴγυπτον καὶ Κύπρον	Σελ.	15
Διὰ τὴν Ἀμερικὴν	Δολ.	4

Αἱ Συνδρομαί προπληροῦνται.—Αἱ ἐγγραφαὶ ἀρχοῦν ἀπὸ 1ης ἐκάστου μηνός.

ΠΡΟΤΙΜΗΣΑΤΕ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ
ΤΙΜΟΛΕΟΝΤΟΣ
ΑΙΟΛΟΥ 122

ΕΤΟΣ ΙΘ'

ΑΘΗΝΑΙ, ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ-ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1926

ΤΕΥΧΟΣ 226 227

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΣΥΝΕΧΩΣ ΑΠΟ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1907

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΕΥΓΕΝΙΑ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΟΔΟΣ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 83

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΡΩΜΗΝ

ΠΙΝΤΣΙΟ

'Ο μαγευτικὸς καὶ ποιητικὸς αὐτὸς λόφος—εἰς τῶν ἑπτὰ τῆς αἰωνίας πόλεως — εἶναι, δύναται τις νὰ εἴπῃ, μοναδικὸς εἰς τὸν κόσμον. Εἶναι κατάφορτος ἀπὸ ἀγάλματα παριστάνοντα ἑλληνικὰς καὶ ρωμαϊκὰς θεότητες· ἐξ αὐτῶν ἐξέχουν τὸ τῆς 'Αρτέμιδος καὶ τοῦ 'Ασκληπιοῦ, ὁ ναῖκος τοῦ ὁποῦ με τὰς ἀρχαίας ἑλληνικὰς ἐπιγραφὰς παρουσιάζει τὴν ἐλκυστικωτέραν εἰκόνα ὅπως εἶναι κυκλωμένος εἰς τὰ δένδρα, ἐνῶ εἶναι ἀπέναντι τοῦ ἡ χαριτωμένη λιμνούλα με τὶς πάπιες τῆς. Μᾶς ἐνθυμίζει τὰ ἄλλα τῶν ἀρχαίων τὸ Ρινεῖο, με τὰ παλαιὰ του ἀγάλματα καὶ τὰ ὑπερύψηλα δένδρα του, πού τὸ πυκνὸν τους φύλλωμα δὲν ἀφήνει νὰ εἰσχωρήσῃ ἡλιακὴ ἀχτίδα καὶ κάτω ἀπ' αὐτὰ εὐρίσκει κανεὶς τὴν πλέον ζωογόνον δροσιά.

Δίπλα εἰς τὴν μυθολογίαν συγκεντρώνεται ἡ ἱστορία καὶ ἡ τέχνη. 'Εκεῖ ἀνάμεσα εἰς τὰ δένδρα εἶναι αἱ προτομαὶ διακεκριμένων συγγραφέων καὶ ἐπιστημόνων 'Ιταλῶν καὶ μὴ. Διακρίνεται τὸ μεγαλοπρεπέστατον μνημεῖον τοῦ Goethe, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποῦ εἶναι διάφορες σκηνὲς ἐμπνευσμέναι ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ μεγάλου συγγραφέως, «Μινιόν», «Φάουστ», «'Ιφιγένεια». 'Η ἀνυπότακτος καὶ ἐκφραστικὴ μορφή τοῦ Φωσκόλου, ὁ Κανόβας με τὸν 'Αλιέρη, οἱ σύγχρονοι αὐτοὶ φίλοι πού συχνοκουθεντιάζουν εἰς τὸ σαλόνι τῆς 'Επτανήσιας Θεοτόκῃ 'Αλμπρίτση.

Καὶ ποῖον δὲν προσεῖλκεν ὁ πανέμορφος αὐτὸς λοφίσκος! Αὐτὸν διάλεξαν ὡς διαμονὴν Ρωμαῖοι αὐτοκράτορες, ἐκεῖ εἶχεν ἡ Μεσσαλίνα τοὺς θαυμαστοὺς τῆς κήπου, ἐκεῖ διέμενεν ὁ Λούκιλος καὶ τέλος ἐκεῖ ἐτάφη ὁ ἀπαισιος Νέρων, τὸ λείψανον τοῦ ὁποῦ κατόπιν μετεφέρθη εἰς τὸν τάφον τῶν Δομιτιανῶν, ὅπου εἶναι τώρα ἡ ἐκκλησία τῆς Παναγίας del Popolo. 'Επὶ πολλὰ ἔτη κατὰ τὴν λαϊκὴν παράδοσιν, ἕνα δένδρον ἐπάνω εἰς τὸ Πίντσιο ἦταν μαγευμένο ἀπὸ δαι-

μονας καὶ στρίγγλες διὰ νὰ ἐνθυμίξῃ τὸν ἀπεχθὴ τύραννον. Εἰς τὸ Πίντσιο διήρχετο κάθε ἡμέραν ὥρας ολοκλήρους ὁ Goethe, ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὴν ὠραιότητα τοῦ μέρους, ὡς ἐπίσης καὶ ὁ Ραφαήλος, πού κατὰ παράδοσιν πολὺ διαδεδομένην, ἡ ἀσθενικὴ ιδιοσυγκρασία του ἐξεπύχην ἐκεῖ. 'Ανάμεσα στὰ τόσα λουλούδια, πού γύρω ἔγερναν τὸ ἀδυνατισμένο κεφάλι τους στὴ γῆ, μαράθηκε 'κεῖ πάνω κ' ἕνα ἐξωτικὸν ζωντανὸν ἄνθος πρὶν σχεδὸν νὰ ζήσῃ!... Προχωροῦμε πρὸς τὴν βίλλα Medici, τὴν ποιητικωτέραν θέσιν τοῦ Πίντσιο, με τὸ χαριτωμένο πυκνόφυτον καὶ ἀνθοστόλιστον περιβολάκι καὶ τὴν ὁμορφὴ κρηνούλα, πού δλοιοὶ ποιηταὶ δὲν ἔπαυσαν νὰ ἐξυμνοῦν καὶ νὰ ἀγαποῦν. Εἰς τὸ δασάκι, πού εὐρίσκεται ἐμπρὸς στὴ βίλλα, πόσοι καὶ πόσοι βεῖχαν οὐρανίαν ἐμπνευσιν! 'Αγάλματα διάφορα ἀνάμεσα εἰς τὰ δένδρα. Νὰ τὸ περιφημον κεφάλι τοῦ Μελεάργου, ἔργον τοῦ Σκόπα, κολλημένον ὅμως ἀνεπιτυχῶς εἰς ἄλλον κορμόν. Εἰς τὴν βίλλα Medici εἶναι τώρα ἡ Γαλλικὴ 'Ακαδημία. 'Εκεῖ στέλνονται οἰκότροφοι οἱ Γάλλοι καλλιτέχνη, ὅσοι ἐπέδειξαν ἐξαιρετικὸν ἄννητον εἰς τὰς ὠραίας τέχνας. Σπουδάζουν ἐπὶ τρίχρονον καὶ κατόπιν παίρνουν τὸ περιφημον Prix de Rome. Εἰς τὴν αἴθλην τῆς 'Ακαδημίας βλέπει κανεὶς τοὺς σπουδάζοντας καλλιτέχνας με τὰ πλατύγυρα καπέλλα των, προσεκτικὸς, προσηλωμένους εἰς τὰ ἀγάλματα πού εἶναι ὀλόγυρα. 'Εκεῖ εὐρίσκονται πρὸς σπουδὴν τὰ ἀντίγραφα τῶν καλυτέρων ἔργων, τῆς 'Αφροδίτης τοῦ Καπιτωλίου, τοῦ πιστοῦ Καπιτωλίνου καὶ ἄλλων πολλῶν. Πλάι εἶναι τὰ δοκίμια τῶν μαθητευομένων.

'Η βίλλα αὐτὴ ἄλλοτε ὑπῆρξεν ἔδρα καρδινάλιων, ὡς καὶ ἡ διαμονὴ τῶν Μεδίκων. 'Εκεῖ κατέφυγεν ὁ Γαλιλαῖος διωγμένος ἀπὸ τὴν 'Ιερὰν 'Εξέτασιν, ὅπου διέμεινεν ἐπὶ τρία ὀλόκληρα ἔτη (1630—1633). Αὐτὴ ὁ-

πῆρξεν ἡ κατοικία τοῦ μεγαλύτερου Ἰσπανοῦ ζωγράφου Velasquez.

Τὸ Πίντοιο ἀκόμη μᾶς παρέχει τήν, κατὰ γενικὴν γνώμην «βασίλισαν τῶν ἰδιωτικῶν Πινακοθηκῶν» βίλλαν Borghese. Εἰς τὴν πρώτην αἰθουσαν βλέπομεν τὴν Παυλίαν Borghese, τὴν ἰδιοκτήτριαν τῆς βίλλας, ἀδελφὴν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος. Εἶναι τὸ ἑξακοσμίον ἄγαλμα τοῦ Κανόθα, τὸ προσφιλέστερον ἔργον τοῦ καλλιτέχνου πού τὸ θεώρει κομμάτι τῆς ζωῆς του, ἐπάνω εἰς τὸ ὅποιον ἠθέλησε νὰ ἀποτυπώσῃ ὅλην τὴν θέρημν τῆς ψυχῆς του. Ἡ φυσικότης τῶν διαφορῶν μελῶν τοῦ σώματος καὶ τοῦ κρεβατιοῦ καὶ τῶν προσκεφάλων προσδίδουν τὴν ἐντύπωσιν τῆς πραγματικότητος. Ποίος νὰ τὸ ἔλεγεν εἰς τὴν φτωχοποῦλαν ἐκείνην, πού ἐπέρασε τὰ παιδικὰ τῆς χρόνια εἰς τὴν μεγαλύτεραν ἀθλιότητα, τόσον πού ἠναγκαζέτο νὰ ζητιανεύῃ τὸ φαγητὸν ἀπὸ τοὺς γείτονας, ποίος νὰ τὸ μάντευε πῶς ὀργότερα θὰ ἀνήρχετο τόσον ὑψηλά!

Εἰς τὴν «Madame Sans Gêne» τοῦ Sardou βλέπομεν τὴν ἀφελεστάτην κυρίαν νὰ ἐνθυμίζῃ εἰς τὸν Ναπολέοντα—αὐτοκράτορα πᾶ—ἄτι τῆς χρεωστῆ τὰ πλουτικά πολλῶν μηνῶν. Κ' ἐκεῖνος ἀναγκάζεται νὰ τὸ πιστέψῃ μπροστὰ στὴν ἀπόδειξιν τῆς ὀφειλῆς. Ἐὰς παρακολουθήσωμεν ὀλίγον τῆς Παυλίνας τὴν ἐξέλκιν. Κατόπιν αὐτῆς τῆς ἀθλιότητος κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, βλέπομεν τὴν Παυλίαν νὰ ἀνέρχεται μετὰ τὸν Ναπολέοντα σκαλὶ πρὸς σκαλὶ τὴν ἀνωτέραν κοινωνικὴν βαθμίδα, πού ἄνθρωπος ὠνειροπόλησε ποτέ. Τὸ προβλεπτικὸ μάτι τοῦ ἀδελφοῦ τῆς ἤξευρε νὰ τὴν προφυλάσῃ πάντοτε ἀπὸ τὰ αἰσθήματα τῆς νεανικῆς ἡλικίας καὶ νὰ τὴν ἀποτρέψῃ ἀπὸ τὸν γάμον μετὰ τὸν κομψὸν καὶ ὠραῖον Furon, διὰ τὸν ὅποιον ἡ Παυλίνα ἔχουσαν ἀφθονα δάκρυα. Ἀργότερον δὲ τῆς ἐξησφάλισε τὴν λαμπρὰν τύχην νὰ νυμφευθῇ τὸν στρατηγὸν Le Clère καὶ ἔτσι ἡ Παυλίνα ἐμεσουράνει διὰ τῆς καλλονῆς τῆς εἰς τὴν νέαν κοινωνικὴν τῆς θέσιν εἰς ὅλας τὰς κοσμικὰς συγκεντρώσεις. Ὁ Ναπολέων ὅμως, ἂν καὶ ἦτο ὁ φωτεινὸς ὁδηγὸς τῆς ἀδελφῆς του, ὑπῆρξε πάντοτε καὶ ὁ τύραννός τῆς, διότι ἀνέκαθεν ἦτο τὸ πρόσκομμα κάθε σχεδίου τῆς. Τὴν ὑπεχρέωσε νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν ἄνδρα τῆς εἰς τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Ἀγίου Δομινίκου. Τότε ἡ Παυλίνα ἐπέδειξεν αὐταπάγησιν μεγάλην. Διότι ὁ ἄνδρας τῆς εἶχε προσβληθῇ ἀπὸ κίτρινον πυρετὸν εἰς τὴν ἐπιδημίαν πού ἦτο...

— Λησμονεῖτε ὅτι ὀνομάζομαι Βοναπάρτ; ἔλεγεν εἰς ὄσους τὴν προέτρεπαν νὰ φύγῃ μήπως κολλήσῃ καὶ αὐτὴ.

Καὶ δὲν ἀπεμακρύνθη μέχρι τῆς τελευταίας του στιγμῆς.

Τὸ μέλλον ὅμως τῆς ἐπεφύλασσε θέσιν λαμπροτέραν, διότι ἐντὸς ὀλίγου ἐνυμφεῖτο τὸν πρίγκηπα Κα-

μίλλον Borghese. Ἀλλὰ πάντοτε ὑπῆρξεν ὁ ἀδελφός τῆς ὁ κακός τῆς δαίμων. Οὐδέποτε ἔζησεν ὅπως ἠθέλε. Καὶ πάλιν τὴν ὑπεχρέωσε νὰ μένῃ εἰς Ρώμην, ἐνῶ αὐτὴ ἠγάπα τὴν διαμονὴν τῆς Γαλλίας διὰ τὴν ἐλαφρότητα τῶν ἡθῶν. Ἠκολούθει πάντοτε τὸν σύζυγόν τῆς. Ἐκαμνεν ὅμως διάφορα πείσματα ἀστεῖα, τὰ ὁποῖα ἐπροκάλουσαν τὰ γέλοια τῶν παρόντων.

Παρ' ὅλην ὅμως τὴν πίεσιν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, πού ἐβασάνιζε τὴν ζωὴν τῆς, αὐτὴ ἔτρεφε πάντοτε δι' αὐτὸν τὴν ζωηροτέραν ἀγάπην. Ἦτο ἀπὸ τὰς ἀνοήτους ἐκείνας ἀφοσιώσεις πού αἰσθάνονται οἱ ἐπιπόλαιοι χαρακτηριστῆρες, οἱ ὅποιοι ἀγαποῦν χωρὶς νὰ σταθμίζουσαν τὰ πράγματα μετὰ θετικότητα, νὰ ἐξετάζουσαν τὴν αἰτίαν τοῦ κακοῦ τῶν. Ὅταν ὁ Ναπολέων ἦτο ἐξόριστος, τοῦ ἔστειλε τὰ ὠραιότερά τῆς κοσμήματα διὰ νὰ μὴ στερεῖται χρημάτων, ἀλλ' ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις δὲν τὰ ἐδέχετο. Τίποτε δὲν τὴν εὐχαριστοῦσε μετὰ τὴν ἐξορίαν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του ἀπέθανε καὶ αὐτὴ ἐντὸς ὀλίγου. Ὅλα τῆς ἐφαίνοντο ἄσχημα. Αὐτὴ ἡ ὁποία, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τῶν συγχρόνων τῆς, «ἐφλερτάριζεν εἰς ὅλας τὰς ἐποχάς», ἐβαρύνετο πλέον τὴν ζωὴν, τὴν πολυτέλειαν καὶ ὅλα.

Τελευταίως ὁ Ἀνδρέας Granger ἔγραφεν εἰς γαλλικὰ φύλλα ὅτι ἡ Παυλίνα τοῦ Κανόθα εἰς τὴν βίλλα Borghese ὁμοιάζει καταπληκτικῶς μετὰ τὴν Σωζάνναν εἰς τὸ λουτρὸν τοῦ Beauvallet εἰς τὸ γαλακτοπωλεῖον τῆς βασιλίσσης στὸ πάρκον Rambouillet. Τὸ τελευταῖον αὐτὸ ἔχει ὀλόκληρον ἱστορίαν. Ὁ Beauvallet ἐξέθεσε τὸ πρόπλασμα τοῦ ἀγάλματος γύψινον εἰς τὸ σαλὸν τῶν 1810 καὶ τῶν 1814 τὸ ἴδιον τὸ ἔργον τελειωμένον εἰς τὸ πάρκον. Ἡ Παυλίνα θέλουσα νὰ ἐκδικηθῇ τὴν νύμφην τῆς Μαριάν-Λουίζαν, ἡ ὁποία δὲν τὴν ἐδέχετο πλέον εἰς τὴν αὐλήν, διότι παρέλειψε κάποτε κάποιαν ἐθιμοτυπίαν, ἐσκέφθη νὰ θαυμάσουσαν ὅλοι μακρόθεν τὴν καλλονὴν τῆς. Καὶ ἔτσι ἐποζήρισεν εἰς τὸν Beauvallet διὰ νὰ λάμψῃ τὸ ἄγαλμά τῆς.

Ἡ βίλλα Borghese περιέχει ἐκτὸς τῆς Παυλίνας πλοῦτον μεγάλων ἀγαλμάτων ρωμαϊκῆς καὶ κάποτε ἑλληνικῆς τέχνης, τὰ ἀριστουργήματα τοῦ Bernini τῆς μᾶλλον νεανικῆς του ἡλικίας, τὰ ὁποῖα εἶναι καὶ τὰ ὠραιότερα. Εὐρίσκονται θαυμάσια ἔργα ὄλων τῶν σχολῶν τῆς Ἀναγεννήσεως καὶ ἀρκετὰ ξένων σχολῶν. Ὁ καρδινάλιος Borghese καὶ ὅλοι ἐν γένει οἱ κάτοχοι τῆς βίλλας ἀλληλοδιαδόχως ἐφρόντισαν πρὸς πλουτισμὸν τῆς Πινακοθήκης ταύτης. Ὁ Ναπολέων εἶχε πείσει τὸν γαμβρόν του Καμίλλον νὰ τοῦ παραχωρήσῃ διὰ τὸ Μουσεῖον τοῦ Λούβρου τὰ ἀρχαῖα ἀγάλματα, ἡ Ἰταλία ὅμως τὰ ἠγόρασε πάλιν διὰ τοῦ ποσοῦ τῶν 3.600.000 λιγῶν.

Ρώμη 10(11)25

ΜΑΡΙΕΤΑ ΜΙΝΩΤΟΥ
τὸ γένος Γιαννοπούλου

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΟΥ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΤΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Ὁ ἐπελθὼν χειμὼν τοῦ 1837 καὶ ἡ παγερὰ ἀδιαφορία τῆς τε Κυβερνήσεως καὶ τοῦ Κοινοῦ ἐπέφερον τὴν διακοπὴν τῶν παραστάσεων τοῦ πρώτου ἑλληνικοῦ θιάσου τῆς πρωτεύουσῆς, αἰτινες καὶ δὲν ἐπανελήφθησαν ἕκτοτε. Τὸ ξύλινον τοῦ Σκοντζοπούλου θέατρον, ἐκτεθὲν εἰς πλειστηριασμὸν τὴν 27 Δεκεμβρίου 1837 καὶ διαμελισθὲν εἰς τὰ ἔξ ὧν συνετέθη, ἐπωλήθη κατὰ τεμάχια εἰς διαφόρους ἐπιχειρηματίας, ὁ ἰδιοκτήτης του, ἔλεινός καὶ τρισάθλιος, ἀπέθνηκε μετ' ὀλίγον ἐπὶ τῆς ψάθης, (1) οἱ δὲ πρώτοι ἠθοποιοὶ διεσκορπίσθησαν τῆδε κακεισε, ἔξ ὧν ὁ Σ. Δεσποτόπουλος, Ν. Ἐλευθερίου, Ν. Δώτης, Δημ. Γιαννιώτης καὶ Ν. Μπάστας, εἰς ἄλλα ἐπαγγέλματα τραπέντες, δὲν ἀνεφάνησαν πλέον ἐπὶ τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς, ἤτις καὶ ἐσίγησε σιγὴν θανάτου μέχρι τοῦ Μαρτίου 1840, ὅτε, ὡς θὰ ἴδωμεν κατωτέρω, ἐπιχειρήσας ὁ κ. Φορμάνος νὰ τὴν ἀνασυστήσῃ, ἐπνίγη καὶ αὐτὸς εἰς πέλαιος χρεῶν!

Ἀλλὰ ποῖον τὸ συμπέρασμα ἐκ τῆς ἐξιστορήσεως τῶν κατὰ τὴν πρώτην αὐτὴν θεατρικὴν περιόδον,

Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι καὶ ὁ ἐπιτολαίως διεξελθὼν τὰ κατ' αὐτὴν, θὰ συνομολογήσῃ, ὅτι ἡ ὀδυνηρὰ κατὰστάσις, εἰς ἣν περιήλθε κατόπιν ἡ ἑλληνικὴ σκηνή, ὀφείλεται εἰς τὴν ἀβελτηρίαν καὶ τὴν περιφρόνησιν ἣν ἔδειξεν ἡ ἐπίσημος Ἑλλάς κατὰ τὴν πρώτην ἐμφάνισιν τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ ἀριστοστατοῦ βασιλείου. Ἐὰν οἱ ἰθύνοντες τότε τὰ κοινὰ ἦσαν ἱκανοὶ νὰ αἰσθανθῶσι τὸ μέγεθος τῆς ἀνάγκης τῆς ὑπάρξεως ἑλληνικῆς σκηνῆς καὶ ἐφρόντιζον, ἀντὶ μετὰ περιφρονήσεως νὰ ὁμιλῶσι περὶ αὐτῆς, νὰ τὴν περιθάλψουσαν ἅμα τῇ ἐμφάνισιν τῆς, ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας εἶναι ὅτι ἀλλοῖα ἤθελον εἰσθαι ἡ μετέπειτα τύχη αὐτῆς. Τοσοῦτον μᾶλλον, καθόσον καὶ ἐν τῆς σπαργάνους αὐτῆς ἡ ἑλληνικὴ σκηνὴ ἔφραε μεθ' ἑαυτῆς τοιαῦτα ἐφόδια ἐπιτυχίας, ἅτινα μόνον οἱ τυφλοὶ καὶ οἱ περὶ τὴν διανομὴν τῶν δημοσίων θέσεων καταγινόμενοι τότε, δὲν κατάρθωσαν ἢ δὲν ἠθέλησαν νὰ ἴδωσι.

Διότι, ἐὰν μελετήσῃ τις τὴν ἱστορίαν τῶν διαφορῶν

1. Λέγεται, ὅτι σάνδας πινὰς τοῦ διαμελισθέντος θεάτρον ἠγόρασε κάποιος φερετροποιός, ὅστις καὶ κατεσκεύασε δ' ὡρεῖν ἐξ αὐτῶν τὸ φέρετρον τοῦ δυστυχικοῦ Σκοντζοπούλου.

τῆς Εὐρώπης θεάτρον, δὲν θ' ἀνεύρη εἰς οὐδενὸς τὴν πρώτην ἐμφάνισιν τὰ ἐφόδια ἐκεῖνα, ἅτινα συναπεκόμισεν ἡ ἑλληνικὴ σκηνὴ τὸ πρῶτον ἐμφανιζομένη, μετὰ μακροαῖωνα ληθαργικὸν ὕπνον, ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Ἀναγεννηθείσης Ἑλλάδος. Οὔτε ἔργα εἰς θέατρα ἅμα τῇ ἐμφάνισιν τῶν ἀντάξια πᾶν τῶν δοθέντων πρωτοτύπων ἀπὸ τῆς πρώτης ἑλληνικῆς σκηνῆς, οὔτε μεταφράσεις τῆς ἀξίας τοῦ «Ἐξηνηταβελώνη», (2) ἀλλ' οὔτε, ὅπερ καὶ σπουδαιότερον, ἀνθρώποις ὅποιοι ἦσαν οἱ τὸ πρῶτον ἀνελθόντες ἐπὶ τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς, διότι γνωστὸν εἶναι εἰς τοὺς μελετήσαντας τὴν παγκόσμιον τοῦ θεάτρον ἱστορίαν, ὅτι ὑπὸ πνευματικὴν μόρφωσιν, ἀλλὰ καὶ ἠθικὴν ὑπόστασιν, οὔτε Ὁρφανίδας, οὔτε Ἀλκαίους ἔχουν νὰ ἐπιδείξουσαν τὰ ξένα θέατρα καὶ κατὰ τὴν σύστασιν αὐτῶν καὶ πολὺ μετ' αὐτὴν. (3)

2. Ἐξήκοντα περίπου ἔτη πρὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης, δεκτελεῖτο ἐν Ἀμβούργῳ ἡ ἀναμόρφωσις τοῦ Γερμανικοῦ θεάτρον, ὁ δὲ Λέσσιγκ εἶχεν ἀναλάβει τὴν κριτικὴν τῶν τότε παραστανομένων ἔργων, ἔγραφεν οὗτος ἐν τῇ «Δραματογραφίᾳ» του τὰ ἔξης περὶ τῶν θεατρικῶν μεταφράσεων τῆς ἐποχῆς τῆς: «Ὁφείλω νὰ εἴπω πρὸς παρηγορίαν τῶν περισσοτέρων μεταφραστῶν μας, ὅτι οἱ Ἰταλοὶ συναδελφοὶ τῶν εἶναι οἰκτρότεροι αὐτῶν».

— Ἐξ ὄλων τῶν ἐμμέτρων μεταφράσεών μας, μόλις ἔξ εἶναι ὑποφωρταί, ἀλλὰ καὶ ἔξ αὐτῶν ἡ καλλιτέρα εἰς πλείστα ὅσα μέρη εἶναι σκοτεινὴ καὶ ἀμφίβολουσ.

3. Διὰ νὰ περιορισθῶ εἰς τοὺς Γάλλους ἠθοποιούς μόνον, οὔτοι κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος, ἦσαν πάντες, ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαφρέσεων, τοῦ σχοινοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ, «ou ne savait d'ou ils venaient, ou qui étaient nés et avaient grandi dans les tripots.» (E. Rigal, Le th. français avant la période classique, σελ. 24.) Κατὰ δὲ τὸν Tallement des Réaux, (Les Historiettes, τόμ. VII, σελ. 170) «Σχεδὸν ὅλοι ἦσαν κλέφτες, αἱ δὲ γυναῖκες τῶν πόρνων τῆς ἐσχάτης ὑποστάθης.» Ὅσον ἀφορᾷ τὴν πνευματικὴν ὑπόστασιν αὐτῶν, κατὰ τὸν προαναφερθέντα Rigal, «ne devait pas toujours être supérieure à leur valeur morale». Καὶ ἀν τοιοῦτοι ἦσαν ἐρωτᾷ ὁ αὐτὸς Γάλλος συγγραφεὺς, οἱ ἠθοποιοὶ τοῦ 17 αἰῶνος, τί θὰ ἦσαν οἱ τοῦ τέλους τοῦ δεκάτου ἔκτου; Τὴν ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν μᾶς τὴν δίδει ὁ Petit de Julleville: «des vagabonds incapables dont le passé était ignoré, la moralité douloureuse et la personne à tous les points de vue suspecte.» (Les comédiens en France au moyen âge, σελ. 349). Ἀλλὰ καὶ ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς λέγει: «Tant les entrepreneurs, artisans mécaniques, ne sachant ni A ni B, qui occupés ne furent instruits, ni exercés en théâtre et lieux publics à faire tels actes, et davantage n'ont langue diserte, ni langage propre, ni les accents de prononciation décente, ni aucune intelligence de ce qu'ils disent».

Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, εὐχολον εἶναι νὰ φαντασθῇ τις τὸ μέγεθος τῆς ἀδικίας, ἣτις προσεγγέ-
νετο εἰς τὴν ἑλληνικὴν σκηνήν, μὴ προστατευθεῖσαν, ἔστω καὶ ἐπ' ἐλάχιστον, κατὰ τὰ πρῶτα αὐτῆς βήμα-
τα, (4) διότι εἶναι ἐκτὸς πάσης συζητήσεως, ὅτι μικρὰ
τις ὑποστήριξις ἐκ μέρους τῆς Κυβερνήσεως καὶ
ποιὰ τις κοινωνικὴ ἀναγνώρισις τῆς θέσεως τῶν ἠθο-
ποιῶν, τοσοῦτον θὰ ἐπέδρα ἐπὶ τῆς καλλιτεχνικῆς μορ-
φώσεως καὶ τοῦ Ὀρφανίδου καὶ τοῦ Ἀλκαίου καὶ ὁ-
σων ἄλλων θὰ παρηκολούθουν τὸ παράδειγμα τῶν
πρῶτων αὐτῶν, ὥστε μετ' ὀλίγον χρόνον καὶ ἠθοποιοὺς
θὰ εἶχομεν ἀξιότους τοῦ ὀνόματος αὐτῶν καὶ τὸ τοῦ σκη-
νικοῦ ἐπάγγελμα δὲν θὰ ἐθεωρεῖτο ἄτιμον καὶ αἰσχρὸν.

Πλὴν μήπως καὶ τὰ διδαχθέντα κατὰ τὴν πρώτην
αὐτὴν θεατρικὴν περίοδον πρωτότυπα ἔργα, δὲν πα-
ρεῖχον τὴν ἐλπίδα κρείττονος τύχης τοῦ ἑλληνικοῦ δρα-
ματολογίου, ἂν ἡ Κυβέρνησις καὶ ἡ ἀριστοκρατία τῆς
Ψωροκώσταινας κατεδέχοντο ν' ἀτενίσουν τὸ ξύλινον
παράπηγμα τοῦ Σκοντζοπούλου :

Ἄλλὰ πῶς ν' ἀνεχθῶσι μετριωτάτους ἠθοποιοὺς, με-
τριωτάτας σκηνογραφίας καὶ μετριώτατα ἔργα, ἐνῶ
πάντα τὰ ἄλλα εἰς τὸν εὐλογημένον αὐτὸν τόπον εὐρί-
σκοντο εἰς περιωπὴν! Ἀδιάφορον ἂν ὁ πρῶτος τυχὼν
βοτανοπώλης διωρίζετο καθηγητὴς τοῦ Ρωμαϊκοῦ δι-
καίου ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἢ ὁ τελευταῖος δικολάβος
τῆς Ἀνάφης ἢ τῆς Σαντορίνης, Ἀρειοπαγίτης, εἰς
τὴν τέχνην καὶ μάλιστα εἰς τὸ θέατρον δὲν ἔπρεπε νὰ
χωροῦν μετριότητες. Διὰ τοῦτο καὶ οἱ σοβαροὶ δημο-
σιογράφοι, ὡς εἶδομεν, ὁμιλοῦντες περὶ ἠθοποιῶν καὶ
σκηνικοῦ διακόσμου, μετεχειρίζοντο ὅλην τὴν αὐστη-
ρότητα των, περιπαίζοντες ἔστιν ὅτε καὶ τοὺς μὲν καὶ
τὸν δέ, καθ' ἣν ἐποχὴν αὐτοὶ μὲν μετέφραζον τὴν
comprimaria εἰς συμπρωταγωνίστριαν καὶ τὸ parterre
εἰς ἐπιδάφιον αἶθουσαν, ὁ δὲ διάκοσμος τῶν ὑ-
πουργείων, ἔξ οὗ προήρχετο ὁ λουφές, ἀτετελεῖτο ἀπὸ
τρία τενεκεδένια μελανοδοχεῖα καὶ ἰσάρισμα ἰμμοδο-
χεῖα κατασκευῆς τοῦ παρὰ τὸ Ἀναβρυτήριον τενε-
κετζῆ!

Βεβαίως, τὰ πάντα τότε ἐν τῷ θεάτρῳ εὐρίσκοντο
ἐν πρωτογενεῖ καταστάσει, ἀπὸ τοῦ σανιδολιθικοῦ πα-
ραπήγματος τοῦ χρησιμεύοντος ὡς θέατρον, μέχρι τοῦ
ὑποβολέως αὐτοῦ, ὅστις συχνότατα, διαρκούσης τῆς
παραστάσεως, προέβαλε τὴν κεφαλὴν ἐκ τοῦ ὑποβο-
λείου τοῦ διὰ νὰ συμμετάσχη τῶν θορυβωδῶν ὑπὲρ ἣ
κατὰ τῶν ἠθοποιῶν ἐκδηλώσεων τοῦ ἀκροατηρίου!
Δὲν ἔπειτα ὁμῶς ἐκ τούτου ἢ ἐκ τοῦ ὅτι αἱ σκηνογρα-
φίαι προσομοιάζον πρὸς τὰς τῆς ἐποχῆς τοῦ Σαί-
πηρ καὶ τὰ σκηνικὰ ἐνδύματα τῆς «Πολυξένης» ἦ-
σαν σχεδὸν ὅμοια πρὸς τὰ τοῦ «Ἐξηνηταβελώνου» καὶ

4. Κατὰ τὸ Lessing, (Dramat. σελ 3) εὐκολώτερον τε-
λειοποιεῖ τις μίαν σκηνὴν κατὰ τὰ πρῶτα αὐτῆς βήμα-
τα παρὰ ἂν τὴν εὐρη χιλασμένην.

τὰ γυναικεῖα πρόσωπα ὑπεκρίνοντο ἄνδρες, ὅτι ἔπρε-
πεν ἡ ἑλληνικὴ σκηνὴ ν' ἀφεθῇ εἰς τὴν τύχην της, νὰ
καταδιωχθῇ μάλιστα καὶ νὰ περιφρονηθῇ.

Ἐν τούτοις, μεθ' ὅλην τὴν ἀστοργίαν τῆς ἐπισήμου
Ἑλλάδος, μεθ' ὅλην τὴν ἀποχὴν τοῦ λεγομένου καλοῦ
κόσμου καὶ τὴν ἐν οὐ δέοντι καὶ ὑπεράγαν αὐστηρό-
τητα τῆς μείζονος μερίδος τοῦ Ἀθηναϊκοῦ τύπου, τὸ
ἑλληνικὸν θέατρον ἡμέρα τῇ ἡμέρα ἐγίνετο ἀγαπητό-
τερον εἰς τὸν λαὸν τῆς πρωτευούσης, ὅστις ἔσπευδεν
ἀθρόως εἰς τὰς παραστάσεις, εὐχαριστούμενος κυρίως
εἰς τὰ ἑλληνικῆς ὑποθέσεως ἔργα, τὰ ὅποια παρηκο-
λοῦθει θορυβωδέστατα. Ἡ ἐπὶ σκηνῆς ἐμφάνισις τοῦ
Καραϊσκάκη, τοῦ Ρήγα, τοῦ Μάρκου Μπότσαρη ἢ τοῦ
Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου προεκάλεε πάντοτε
τὸν ἐνθουσιασμόν τοῦ πλήθους, τὸ ὅποιον ἐρρηγνυτο
εἰς οὐρανομήκεις ζητωκραυγὰς. Ἔστιν ὅτε, ὁσάκις ὁ
ἦρωσ, λαμβάνων τὴν συνήθη τότε μελοδραματικὴν
στάσιν καὶ σπασμωδικῶς κραδαίνων τὸ ξίφος, ἀπήγ-
γειλε μὲ τὴν στομφώδη τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀπαγγε-
λίαν, ἀποστροφὴν τινα κατὰ τῶν Τούρκων, διάτροποι
ἠκούοντο φωναὶ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοῦ θεάτρου :
«Γεῖά σου, ἦρωσ!» — «Ἀπάνω τους!» καὶ τὰ τοιαῦ-
τα. Οὐαὶ δὲ καὶ ἀλλοίμονον ἂν ἐνεφανίζετο ἐπὶ τῆς
σκηνῆς πασῶς τις ἢ ἄλλος Τούρκος. Ἐκτὸς τῶν γιου-
χαϊσμῶν, οἵτινες ἦσαν ἡ συνήθης ὑποδοχὴ τοῦ δυστυ-
χοῦς ἠθοποιοῦ, ἔβλεπέ τις ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς τῶν θεα-
τῶν ὅτε μὲν γρόνθους ἀπειλητικῶς προτεινομένους
κατὰ τοῦ ἀπίστου, ὅτε δὲ ὀξώδεις ράβδους κραδαίνο-
μένας ἀπειλητικώτατα κατὰ τοῦ τολμητοῦ ὅστις εἶχε
τὸ θράσος ἔστω καὶ ν' ἀτενίσῃ κἂν πρὸς τὸ μέρος ὁπό-
θεν ἐξῆλθεν ὁ ὑποκρινόμενος τὸν Ἑλληνα ἠθοποιό.

(Ἀκολουθεῖ).

ΝΙΚ. Ι. ΛΑΣΚΑΡΗΣ

ΑΠ' ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ ΣΤΗ ΣΤΕΡΙΑ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἄραξε τὸ βαπόρι ὁ καπετὰν Μανωλῖος στὸν Πει-
ραιᾶ καὶ προτοῦ ἀκόμα βγῆ ἔξω, ἕνα παιδάκι τοῦφερε
ἕνα γράμμα πὸν τοῦλεγε ὅτι τ' ἀσκέρι του τὸν περι-
μενε πάνω στὴν Κηφισσιὰ, ὅπου εἶχανε πάει νὰ παρα-
θερίσουνε κανένα μῆνα. Διάβασε, ξαναδιάβασε τὸ
γράμμα ὁ καπετὰν Μανωλῖος, κούνησε τὸ κεφάλι του,
κῆταξε τὸ ρολόι του καὶ μιὰ καὶ δυὸ βιαστικὰ παίρ-
νει τὸ τραῖνο τοῦ Πειραιῶς καὶ ὄνεθαίνει στὴν Ἀθή-
να. Φύσαγε σὰν φῶνια μὲς' στὸ τραῖνο ὁ ἀγαθὸς θα-
λασπινὸς ἀπὸ τὴ ζέστη πὸν δὲν ἦταν μαθημένος καὶ
μόλις ἔφτασε στὴν Ὀμόνοια ἀνοῖξε τὰ μεγάλα του κα-
νιὰ σὰν διαβήτες καὶ γραμμὴ γιὰ τὸ θεριὸ τῆς Κη-
φισσιᾶς. Περσασμένες 12' τὸ τελευταῖο τραῖνο εἶχε
φύγει. Τάχασε ὁ καπετὰν Μανωλῖος γιατί δὲν ἤξερε τί
νὰ κάνῃ. Ὡς ἀπὸ μηχανῆς θεοῦ τοῦ φωνάζει ἕνας σω-
φὲρ δίπλα :

— — Κύριος γιὰ τὴν Κηφισσιὰ, κύριος γιὰ τὴν
Κηφισσιὰ, νὰ σᾶς πάω ἐγώ.

Κύτταξε περίεργα ὁ καπετὰν Μανωλῖος τὸ αὐτοκί-
νητο, γιατί δὲν ἤξερε ἀπὸ τέτοια πράγματα (ἄλλως τε
μόλις εἶχαν προτοέλθει στὰς Ἀθήνας τὰ αὐτοκίνητα),
ἔρριξε τὸ κεφάλι του λιγάκι κ' ἔτσι κάπως διαταγμένα
τοῦ λέει: «Ἄιντε μωρὲ νὰ μὲ πᾶς».

— Καὶ πόσο θὰ κοστίσῃ τὸ εἰσιτήριο ;

— Μὰ δὲν ἔχει εἰσιτήριο, κατ' ἀποκοπήν, εἶπεν ὁ
σωφὲρ, 200 δραχ. γιὰ σᾶς.

— Διακόσιες δραχμῆς, μουρμούρισε ὁ καπετὰν Μα-
νώλης, φτοῦ νὰ πάρῃ ἡ ὀργή.

Ἄλλὰ θέλοντας καὶ μὴ καὶ σκεπτόμενος ὅτι τὴν κο-
κίνα Μαριγῶ τὴν γυναῖκά του μποροῦσε νὰ τὴν πιάσῃ
τὸ γλυκὸ της ἀπ' τὴν σύγχυση ἂν δὲν πῆγαινε ὁ καπε-
τὰν Μανωλῖος, ἀπεφάσισε νὰ μῆλ' ἐπὶ αὐτοκίνητο.

Φρρρρρρρ... Βάζει μπρὸς τὴ μηχανὴ ὁ σωφὲρ,
τρέχει τ' αὐτοκίνητο. Ὑστερα ἀπὸ λίγα μέτρα μὲς'
στοὺς λάκκους ἄρχισε νὰ κουνιέται παράξενα, πρᾶγμα
πὸν ἔκαμε τὸν καπετὰν Μανωλῖο νὰ βασιτέται ἀπὸ τὴς
μπάντες τοῦ αὐτοκινήτου, ἐνῶ τεντωμένα τὰ πόδια του
σὰν ξύλα καὶ τὸ σῶμα πεσμένο ἀνάσκελα πολεμοῦσε
εἰς μάτην νὰ κρατήσῃ τὴν ἰσορροπία σ' αὐτὸ τὸ εἶδος
τοῦ καραντι.

— Στάσου μωρὲ περιδρομε, μὴν τρέχεις ἔτσι.

Φρρρρρρρ... ἦταν ἡ ἀπάντησις τοῦ αὐτοκινή-
του πὸν ἔτρεχε ὀλοταχῶς.

— Μῶρ δὲν ἀκοῦς νὰ σταθῆς χαμένε, κοντεύεις νὰ
μὲ κάνῃς μὲ τὸ κούνα-κούνα μὲ τὴ διαβολομηχανὴ σου

νὰ ξεράσω, καπετάνιο ἄνθρωπο ἀπάνω στὴν ξηρὰ!
Φρρρρρρρ... πάλι ἡ μηχανή.

Ντούπ... Μιὰ κλωτσιὰ ὁ καπετὰν Μανωλῖος στὸ
κάθισμα τὸ μπροστινὸ, γυρίζει ἐκπληκτος ὁ σωφὲρ,
σταματᾷ καὶ τὸν βλέπει μὲ τὸ χέρι στὸ στόμα ἔτοι-
μον νὰ... .

Μόλις σταμάτησε τ' αὐτοκίνητο, πετάγεται ἔξω ὁ
καπετὰν Μανωλῖος, πιάει ἀπὸ τὸ γιακᾶ τὸ σωφὲρ, τὸν
τινάζει κάτω ἀπὸ τὸ κάθισμα.

— Μωρὲ! τοῦ λέει, ἐνῶ ὁ σωφὲρ ἐκπληκτος πολε-
μοῦσε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' τὰ χέρια του πὸν τὸν ἔσφιγγαν
σὰ μέγκνες, ἢ θὰ πᾶς μωρὲ βῆμα-βῆμα ἢ νὰ μὴ μὲ
λὲν καπετὰν Μανωλῖο ἂν δὲν σοῦ δώσω νὰ φᾶς τὰ αὐ-
τιά σου!

— Κακὸς μελαῦς πὸν μὲ βροῆκε! φώναξε ὁ σωφὲρ,
ἐνῶ ὑπέσχετο πράγματι νὰ πᾶ βῆμα-βῆμα.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι θέλοντας τοῦ καπετάνιου ἢ μὴ
θέλοντας τοῦ σωφὲρ τὸ αὐτοκίνητο ἔφτασε στὴν Κη-
φισσιὰ τὴς πρωῒνὲς ὥρες. Πληρώνει ὁ καπετὰν Μανώ-
λης τὸ σωφὲρ.

— Ἄιντε μωρὲ, τοῦ λέει, κ' ἂν μὲ ξαναμπάσῃς σ'
αὐτὴ τὴν παληκορισάρα σου, νὰ μὲ φτύσῃς μὲς' στὰ
μοῦτρα, ἔτσι μοῦ χρειάζεταιται.

Φαίνεται ὁμῶς ὅτι μ' ὅλα αὐτὰ ὁ καπετὰν Μανωλῖος
δὲν γλύτωσε τὴ γρίνα ἀπ' τὸ τρυφερό του ἦμισυ, τὴν
κυρὰ Μαριγῶ, ἢ ὅποια ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐπειδέτο ὅτι
ξεκίνησε τὴ μία μετὰ τὰ μεσάνυχτα κ' ἔφτασε τὸ πρῶν
μὲ αὐτοκίνητο.

ΘΑΝΟΣ Δ. ΖΩΓΡΑΦΟΣ

ΕΠΙ ΤΗ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΔΙ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΔΕ ΣΕΒΙΝΙΕ

Ἐπὶ τῇ τριακονταετηρίδι ἀπὸ τῆς γεννήσεως τῆς
κυρίας δὲ Σεβινιέ, τῆς ξηρασίας Γαλλίδος ἐπιστολο-
γράφου ὁ Παρισινὸς τύπος δημοσιεύει ἢ καὶ ἀναδη-
μοσιεύει ἐγκωμιαστικώτατας περὶ αὐτῆς μελέτας.

Ἰδοὺ μερικὰ ἀποσπάσματα ἐκ τῶν χαρακτηριστι-
κωτέρων τῶν μελετῶν τούτων. Τὸν λόγον ἔχει ἐν
πρώτοις ὁ Σαιντ-Μπέβ περιγράφων ὡς ἔζησ τὴν Δω-
ρίαν τοῦ Καλοῦ Κόσμου. «Ὁμιλῶν τις περὶ αὐτῆς
ἔχει νὰ ὁμιλήσῃ περὶ αὐτῆς ταύτης τῆς χάριτος, ὅχι
περὶ χάριτος ἀπαλῆς καὶ μαλακῆς, — νὰ ἐννοοῦμεθα
— ἀλλὰ περὶ χάριτος ζωηρᾶς, ἀφθόνου, πλήρους δε-
θοφροσύνης καὶ ἁλματος, καὶ ἢ ὅποια δὲν ἔχει ποσῶς
ὄχρα χρώματα. Ἐχει ἐν ἑαυτῇ κάποιαν φλέβα τοῦ
Μολιέρου. Ἐνυπάρχει κάτι τῆς Δωρίνας εἰς τὴν κυ-
ρίαν δὲ Σεβινιέ, μιᾶς Δωρίνας τοῦ Καλοῦ. τοῦ Ἐκ-
λεκτωτέρου κόσμου» καὶ ὁ ὀλισθὸς της εἶνε αὐτός.

Ὀλίγα λέξεις τοῦ Ταλλεμὰν χαρακτηρίζουσι πλῆ-
ρως τὴν θελκτικὴν καὶ δυνατὴν γυναικεῖαν φύσιν, ὁ-
ποία ἐξεδηλοῦτο νεαρωτάτη ἐν δαφιλεῖζ ζωῆς. Ἀφοῦ
γράφῃ ὅτι τὴν εὐρίσκει μίαν τῶν πλέον ἀξιαγάστων
καὶ χρησιωτῶν γυναικῶν τῶν Παρισίων, προσθέτει.

«Τραγουδεῖ, χορεύει καὶ ἔχει τὸ πνεῦμα ζωηρότατον

καὶ εὐχάριστον» εἶνε ἀπότομος καὶ δὲν δύναται νὰ
συγκρατηθῇ ἀπὸ τοῦ νὰ λέγῃ ὅτι νομίζει ὠραῖον,
μολονότι, ἀρκετὰ συχνά, πρόκειται περὶ πραγμάτων
κάπως προπετῶς εὐθύμων...»

Ἰδοὺ ἡ λέξις τὴν ὁποῖαν πρέπει κανεὶς νὰ ἔχη πάν-
τοτε ὑπ' ὄψει προκειμένου περὶ αὐτῆς, καὶ ἔπειτα τὴν
συγκαλύπτῃ μὲ ὅλην τὴν δυνατὴν ἀβρότητα, μὲ κά-
θε λεπτότητα. Ἐνυπάρχει χαρὰ ἐν αὐτῇ. Τὸ ἀτομόν
της ἦτο ἢ ἐπαλήθευσις τῆς ρήσεως τῆς Νινόν.

«Ἡ χαρὰ τοῦ πνεύματος σημαίνει τὴν δύναμιν
του».

Ἦτο ἀπὸ τὸ γένος ἐκεῖνο τῶν πνευμάτων τὸ ὁ-
ποῖον περιελάμβανε τὸν Μολιέρου, αὐτὴν τὴν ἴδιαν
τὴν Νινόν, τὸν Λαφοφονταῖνον, ἀπὸ γενεᾶν ἐλα-
φρῶς προγενεστέρων τοῦ Ρακινὰ καὶ τοῦ Μπουαλώ'
καὶ ζωτικωτέρων, σθεναρωτέρων θρεμμένην.

— Φαίνεσθε πλασμένη διὰ τὰς ἡδονάς, ἔλεγε πρὸς
αὐτὴν ἡ Κυρία Λὰ Φαννέττ, καὶ φαίνεται ὅτι αἱ ἡ-
δοναὶ ἐπλάσθησαν διὰ σᾶς. Ἡ παρουσία σας ἐπαν-
ξάνει τὰς τέρψεις καὶ αἱ τέρψεις αὐξάνουν τὴν καλ-
λονίῃ σας ὅταν σᾶς περιστοιχίζουν. Τέλος ἡ χαρὰ εἶ-
νε ἢ ἀληθὴς κατάστασις τῆς ψυχῆς σας, καὶ ἢ λύπη

σας είνε αντίθετος περισσότερο η εις κάθε άλλον άνθρωπον.

Ἐλεγεν η Ἰδία, ἐνθυμουμένη παλαιὸν φίλον:

— Εἶδον ἐδῶ τὸν κύριον δὲ Λαυρέ, υἱὸν τοῦ καυμένου τοῦ φίλου μας Λενέ, μὲ τὸν ὁποῖον τόσο πολὺ ἐγελάσαμεν ἄλλοτε· διότι ποτὲ δὲν ὑπῆρξε νεότης πλέον φιλόλογος τῆς ἰδικῆς μας ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν.

Ἡ καλλονὴ τῆς, ἡ κάπως ἀκανόνιστος, πλὴν πραγματικῆ, καθίστατο ἀκτινοβόλος καθ' ἄς στιγμὰς ἐξωογονεῖτο· ἡ φυσιογνωμία τῆς ἐφωτίζετο ἀπὸ τὸ πνευμά τῆς, καὶ ἐλέχθη κυριολεκτικώτατα, ὅτι τὸ πνεῦμα αὐτὸ ἐφθανε μέχρι τοῦ νὰ θαμβῶνῃ τοὺς ὀφθαλμούς.

Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν θλίψεων ἀκόμη παρέμεινεν ἡ ὠραιότερα γυναικεία διάθεσις καὶ ἡ πλεον φιλοπαίγιμων φαντασία τὴν ὁποῖαν ἠδύνατο τις νὰ συναντήσῃ. Εἶχεν ἴδιον ὄλον τρόπον ἐκφράσεως, τὸ χάρισμα τῶν εἰκόνων τῶν πλέον οἰκειῶν καὶ πλέον αἰφνιδίων, καὶ ἐνέδνε δι' αὐτῶν ἀπροσδοκίτως ὄλος τὴν σκέψιν τῆς ὅπως καμμία ἄλλη δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ τὸ πράξῃ. Καὶ ὅταν ἀκόμη ἡ σκέψις αὐτῆς εἶνε σοβαρά, καὶ ὅταν ἀκόμη εἰς τὸ βίβλος τῆς ἐννύπτει ἡ εὐαισθησία, ἡ Κυρία δὲ Σεβινιὲ ἔχει εὐφυλολογίας αἰ ὁποῖαι τὴν διαψεύδουν καὶ αἰ ὁποῖαι παρουσιάζονται ὡς φαιδρότης. Τὸ πνεῦμα τῆς δὲν ἠδυνήθη ποτὲ νὰ στερηθῆ τῆς ζωηρότητος αὐτῆς τῶν ἀστραπῶν καὶ τῆς φαιδρότητος ταύτης τῶν χρωμάτων. Εἶνε ἐντελὴς τὸ ἀντίθετον τῶν καλῶν τῆς φίλων τῶν Ἰανσηνιστῶν οὔτινες ἔχουν «ῥφος λυπηρόν»

○○○

Τώρα ὁμιλεῖ ὁ Ζὺλ Λεμαίτρ. Ἡ Κυρία δὲ Σεβινιὲ εἶνε ἡ θελκτικὴ προστάτις τοῦ χρονογράφου τῶν ἐφημερίδων.

Τὸ τοιοῦτον θὰ ἠδύνατο ν' ἀποδειχθῆ εὐχερῶς. Ἀφ' ἧς ἡμέρας ἤρτισε γράφουσα διετέλεσεν ἐν γνώσει διὰ αἰ ἐπιστολαί τῆς ἐπεδεικνύοντο, ὅτι ἀντεγράφοντο, ὅτι συνελέγοντο· τέλος δὲ εἶχεν ἐν κοινόν. Κοινὸν ἀποτελούμενον ὄχι ἀπὸ ἑκατοντακισχιλίους ἡμερησίους ἀναγνώστας, ἀλλὰ ἀπὸ πεντήκοντα ἢ ἑκατὸ πρόσωπα πλούσια, εὐγενῆ, ἔγκριτα, πεπαιδευμένα, ἀργόσχολα. Ἀδιάφορον! Κατὰ τὸ ἄλλο ἡ ἦττον ἐν γνώσει, ἔγραψε διὰ τὸ ἐκλεκτὸν αὐτὸ κοινόν, ἐξ οὗ μικρὸν κατὰ μικρὸν ἀπέμεινεν ἐλαχίστη τις ἐπαγγελματικὴ σφραγίς. Καθίστατο «ἐπιστολογράφος», ἦτοι χρονογράφος. Ἐχρονογράφει περὶ τῆς Αἰθίης περὶ τῶν ἰδιωτῶν, περὶ τῆς φιλολογίας καὶ τοῦ θεάτρου, περὶ τοῦ ἐπαρχιακοῦ βίου, περὶ τοῦ ἔξοχικοῦ βίου, περὶ τῶν λουτροπόλεων, περὶ τοῦ πολέμου, περὶ τῶν πολυκρότων ἐγκλημάτων, περὶ τῶν συρμῶν, περὶ τῶν οἰκογενειακῶν τῆς καὶ περὶ ἑαυτῆς, — ἐχρονογράφει περὶ παντὸς ὅτι καὶ τώρα ἀπασχολεῖ τὴν χρονογραφίαν. Ἐμνημονεύοντο διαρκῶς ἡ «Ἐπιστολὴ τοῦ Ἰππου», ἡ «Ἐπιστολὴ τοῦ Λειμῶνος», ἡ «Ἐπιστολὴ τοῦ Θανάτου τοῦ Τυρέν», ἡ «Ἐπιστολὴ τοῦ θανάτου τοῦ Βαβέλ»,..... Καὶ ἔλεγον. «Ἐδιαβάσατε τὴν τελευταίαν ἐπιστολὴν τῆς Κυρίας δε Σεβινιὲ;» ὅπως ἐπὶ τῆς Αὐτοκρατορίας. «Ἐδιαβάσατε τὸ τελευταῖον χρονογράφημα τοῦ Βιλλιέ, τοῦ Σὸλλ ἢ τοῦ Ροσφόρ;»

Ἦτο «φυσικῆ» εἰμῆθα σύμφωνοι. Ἐν ἄλλοις λόγοις, εἶχεν ἐκ φύσεως τὸ ῥφος ὑπερθερμον, ὑπερ-

βολικόν, μὲ παραπολλὴν ὀρμὴν, μὲ παραπολλὰς χειρονομίας, μὲ παραπολλὸν θόρον, τὸ ὁποῖον χαρακτηρεῖται δικαίως τὸν «λαμπρὸν χρονογράφον».

Ὁμολογῶ ὅτι πολλάκις ἡ ζωηρὰ αὐτῆ ὀρμὴ μ' ἐκκοφαίνει καὶ μὲ ταράσσει· ἐπιθυμῶ νὰ ζητήσω ἔλεος. Ἀλλὰ δὲν θὰ ἠδύνατο κανεὶς ν' ἀρηθῆ ὅτι εἶχε τὴν φαντασίαν ἰσχυρὰν καὶ ἀστείαν. Καὶ ἔπειτα, αὐτὴ δά, ἤξευρε τὴν γλώσσάν τῆς. Δύο ἰδιαίτερα περιστατικὰ συνετέλεσαν ὅσπερ ἡ μητρικὴ στοργὴ τῆς ν' ἀποβῆ ἀληθῶς ἡ ἀσχολία ὄλου τῆς τοῦ βίου· δὲν ἠγαπᾶτο ἀπὸ τὴν κόρην τῆς, τὴν περιλάλητον κυρίαν δὲ Γκρινιάν, — καὶ δὲν τὴν ἔβλεπε σχεδὸν ποτέ.

Καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀφ' ἐνὸς ὁ φόβος μήπως τὴν δυσαρεστήσῃ καὶ ἡ διηνεκὴ ἀνάγκη νὰ τὴν κατακτῆ διετήρουν ἄγρυπνον τὴν ἀγάπην τῆς· καὶ ἀφ' ἑτέρου αἰ διακόσαι λευγαὶ ποῦ τὴν ἐχώριζον ἀπὸ τὴν κόρην τῆς αὐτὴν ἐπέτρεπον εἰς αὐτὴν νὰ τὴν ἐξωραίσῃ διὰ τῆς φαντασίας εὐκολώτερον, νὰ λατρεύῃ τὸ ἴνδαγμα τὸ ὁποῖον ἐσηματίσεν ἐν ἑαυτῇ, καὶ νὰ μὴ θυμῶνῃ μὲ τὸ πρότυπον. Εἶνε, ἄλλως τε βέβαιον, ὅτι «ἡ ἔμμοнос ἰδέα», ἡ ἐπίμοнос ἀναπαράστασις τοῦ λατρευομένου ἀντικειμένου ἔξάπτει πληρότερον τὰς δυνάμεις τῆς ψυχῆς ἢ ὅσον θὰ τὰς ἐξῆπτεν ἡ πραγματικὴ του παρουσία.

Ἡ κυρία δὲ Σεβινιὲ εἶχε πράγματι ἀφίστη τὴν κόρην τῆς εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Καλογρατῶν μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν δέκα ὀκτὼ ἐτῶν, καὶ εἶνε γνωστὸν, ὅτι ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ ὅταν συνητῶντο, δὲν ἠδύνατο νὰ ὁμονοήσουν. Ὅχι ὅτι ἡ μανιώδης τυφρότης τῆς κυρίας δὲ Σεβινιὲ δὲν ἦτο μυχιαίτατα εἰλικρινής· ἀλλὰ ἐχρειάζετο εἰς αὐτὴν, διὰ ν' ἀναπτύσσεται ἀνέτως, ἡ μελαγχολία τὴν ὁποῖαν προξενεῖ ἡ ἀπομάκρυνσις καὶ ἡ πλάνη τῆς φαντασίας ἡ ὁποῖα τὴν συντηρεῖ. Ἦσκει τότε τὴν μητρικὴν στοργὴν ὡς «σπόρτ», ὀλονεῖ τραγικόν, εἰς τὸ ὁποῖον ἀφιερῶτο καὶ ἐδίδοτο ὄλη.

Ἐνυπάρχει εἰς τὰς φλογερὰς σελίδας εἰς τὰς ὁποίας ἐξωτερικεύει τὴν λατρίαν αὐτῆς τῆς πολυμήντου «Ἰουλίας» κάποια ἰσχυρογνωμοσύνη καὶ κάποια αὐθυποβολή. Ἡ Κυρία δε Σεβινιὲ διήλθε τὴν ζωὴν τῆς λατρεύουσα μίαν Σκιάν — ὅπως ἡ Μάμμη τῆς, ἁγία Σαντάλ. Καὶ αὐτὸ τὴν ἀπέτρεψεν ἀπὸ τοῦ ν' ἀτακτῆσῃ. Κατὰ τοῦτο ἰδίως ὑπῆρξεν ἐνδιαφέρουσα· καὶ εἰς τοῦτο καὶ μόνον ἐγνώρισεν τὴν ὀδύνην τὸ φαιδρὸν τοῦτο πλᾶσμα. Τὰ παρόσπονά τῆς εἶνε διακριτικὰ, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὸ σημαντικώτερα.

«Δὲν εἶνε πρᾶγμα ποῦ εὐκόλα ὑποφέρει κανεὶς, ἔγραφε κάποτε εἰς τὴν κόρην τῆς, ἡ σκέψις τοῦ ὅτι δὲν ἀγαπᾶται ἀπὸ σέ, «πίστευσέ με».

Καὶ ἐνῶ ἐφθινε διὰ τὴν ἀμειλίκτον αὐτὴν σχολαστικὴν ἡ ὁποῖα δὲν τὴν ἠγάπα, δὲν ἀντελαμβάνετο ποσῶς ὅτι ὁ υἱὸς τῆς Κάρολος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐπρόσεχε διόλου, τὴν ἠγάπα αὐτὸς ὀλοψύχως, καὶ ὅτι ἦτο νέος ἀπλοῦστατα χαριέστατος. Ἰδοὺ κατ' ἐμὲ ἡ πρωτότυπος περιπέτεια τῆς Κυρίας δε Γκρινιάν.

Καὶ καταλήγων, σὰς παρακαλῶ νὰ πεισθῆτε ὅτι τρέφω τὴν ζωηροτέραν συμπάθειαν πρὸς τὴν ἀδραν αὐτὴν μητέρα τῆς χαρᾶς, — ἡ ὁποῖα εἰς τινὰς στιγμὰς ὑπῆρξε, φρονῶ, μήτηρ περιελαγής.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΞ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΡΙΑΚΟΣΤΗ ΤΡΙΤΗ

ΓΕΡΑ ΜΟΝΗ ΦΙΛΟΘΕΟΥ

Παρασκευὴ 27 Φεβρουαρίου 1913.

Ἀγαπημένη μου Κλώνη,

Εἶμαι λίγο ἀδιάθετος σήμερα. Ὁμολογῶ ὅτι ἀσυνεϊθιστος ἀπὸ τῆ ζωῆ αὐτῆ κουράστηκα λιγάκι. Τὸ ἀληθινὸ ἀνιφάρμακο βρίσκεται στὸν διαρκῆ θαυμασμό ποῦ βγαίνει ἀπὸ τὴν φαντασίαν μου γιὰ ὅτι αντικρύζει ἐδῶ τὸ μάτι καὶ ἀπολαμβάνει ἡ ψυχὴ. Ἐν τούτοις κατέβηκα στὴν Ἀκολουθία. Εἶναι παρᾶλειψις, ἡ ὁποῖα δὲν θὰ μοῦ συγχωρηθῆ εὐκόλα ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Πατέρας καὶ ὁ ἀγαθὸς Χριστόφορος προσπαθεῖ μὲ κάθε τρόπον νὰ βρισκῶμαι ἐν τάξει ἀπέναντί των.

Μὲ θέλει Χριστιανόν, ἔστω καὶ κατ' ἐπιφάνειαν καὶ στενοχωρεῖται ὅταν δείχνω ἀδεξιότητα καὶ ἀμέλειαν σὲ μερικὰς τυπικὰς ἐκδηλώσεις.

Ὁ Ναὸς κεῖται πλησίον τῆς μεσημβρινῆς πλευρᾶς, ἀνεκδομηθεὶς ἐπὶ τῆς θέσεως τοῦ ἀρχαιότερου καθολικοῦ. Ὁ κυρίως Ναὸς, ἡ Λιτὴ καὶ τὰ δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν παρεκκλήσια τῶν Ἀρχαγγέλων καὶ τοῦ Προδρόμου γέμονυ τοιχογραφῶν.

Μέσα στὸ Ναὸ ἡ ἀκολουθία ἔχει τὴν αὐτὴν ἐξωτερικὴν μορφήν ποῦ ἀντίκρισα καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἐκκλησίας τῶν Μονῶν. Ὁ Καλανάρχης μεταβαίνει γοργὰ ἀπὸ χοροῦ εἰς χορὸν μὲ τὸ βιβλίον ἀνοιχτόν, φορῶν μαῦρον πολύπτυχον μανδύαν. Ὁ τόνος τῆς ἀπαγγελίας ὁ ἴδιος, ἡ ὄλη εἰκὼν ἀμετάβλητος.

Ὅταν εἰς τὴν προηγιασμένην βγαίνουν τὰ Ἁγία ὄλοι οἱ Καλόγηροι πίπτουν πρηνεῖς σιωπηρῶς. Πρῶτος δὲ καὶ καλλίτερος εἰς ὄλας αὐτὰς τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ σεβασμοῦ ὁ Πάτερ Χριστόφορος.

Λυποῦμαι ποῦ δὲν μπορῶ νὰ τοὺς ἀκολουθῶ. μολονότι προσπαθῶ γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω νὰ συμμορφῶμαι μὲ τὰς ὀδηγίας του.

Φρίττει πρὸ τῆς ἰδέας ὅτι οἱ συνάδελφοί του—οἱ ἀπλοϊκώτεροι καὶ περισσότερο ἀφιερωμένοι στὴν ἰδέαν τῆς πνευματικότητος τοῦ Μοναχικοῦ βίου, μήπως μὲ χαρακτηρίσουν Φράγκο.

Μὲ ὀδηγεῖ λοιπὸν ἰδιαίτερος πότε νὰ ὑποκλίνωμαι, πότε νὰ σταυροκοποῦμαι, μὲ νεύει μέσα στὴν ἐκκλησία πότε εἶναι καιρὸς νὰ ἀσπασθῶ τὶς εἰκόνας. Ὁ ἀσπασμὸς τῶν εἰκόνων μετὰ τὴν λῆξιν τῆς I. Ἀκολουθίας γίνεται συμφώνως πρὸς τὰ Πρεσβεία καὶ ἀναλόγως τοῦ Ἀξιώματος ἐκάστου, ἀδιαφόρως ἡλικίας, τελεῖται δὲ μὲ πολλὴν τάξιν, μὲ πολλὴν εὐλάβειαν. Μεταβάλλεται εἰς εἶδος ἱεροπραξίας. Πρῶτος ἀρχίζει ἀργὰ καὶ μεγαλοπρεπῶς ὁ Ἠγούμενος ἢ ὁ πρῶτος Ἐ-

πίτροπος καὶ οὕτω καθεξῆς. Εἰς ἐμὲ ἐπιφυλάσσουν θεῖον δευτέρου. Μετὰ τὸν πρῶτον μεσολαβεῖ μικρὸν διάστημα χρόνου διὰ νὰ λάβω τὸν καιρὸν νὰ ἔλθω δεύτερος καὶ ὁ Πατὴρ Χριστόφορος κάθεται σὰν κέρβερος νὰ μὲ ὀδηγῆ διὰ νευμάτων, διότι κατάλαβε πόσον εἶμαι ἀφηρημένος καὶ ἀπρόσεκτος. Τὸ δὲ κομικὸν εἶναι ἡ δυσφορία τοῦ ποῦ ἀρχίζω τὸν ἀσπασμὸν ἀνάποδα. Τὸ κανονικὸν εἶναι ν' ἀσπαζόμεθα πρῶτα τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ καὶ ἔπειτα τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας. Τὰς εἰκόνας δηλαδὴ ποῦ εὐρίσκονται ἔνθεν καθεῖθεν τῆς Ὁραίας Πύλης. Ἐγὼ ἀρχίζω ἀντιθέτως καὶ ὁ ἀγαθὸς Χριστόφορος τῶπαρνε κατάκαρδα.

Μετὰ τὴν λῆξιν τῆς Ἀκολουθίας ἀποφασίζεται νὰ προσκυνήσωμεν τὰ Ἁγία Λείψανα.

Πρὸ παντὸς ὄμως μοῦ δείχνουν τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, τῆς γνωστῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα Γλυκοφιλοῦσα, ἡ ὁποῖα εἶναι ἐναποτιθεμένη εἰς τὸ μαρμαρινὸν εἰκονοστάσιον. Εἶναι εἰκὼν θαυματουργὸς καὶ ἡ ἱστορία τῆς εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρουσα. Ὁμοιάζει κατὰ πολὺ πρὸς τὴν ἱστορίαν τῆς Πορταίτισσας. Ἐξ αἰτίας τῶν εἰκονομάχων θεοσεβῆς γυνὴ Βικτωρία, σύζυγος Πατρικοῦ καὶ Συγκλητικοῦ, φοβηθεῖσα τὴν καταστροφὴν τῆς τὴν ἔρριπεν εἰς τὴν θάλασσαν καταφυλοῦσα αὐτὴν καὶ εὐχομένη μετὰ δακρῶν ἵνα τὴν διαφυλάξῃ ἡ Θεοτόκος.

Ἡ εἰκὼν ὀρθία ἐπὶ τῶν κυμάτων διέπλευσε τὸν Μαρμαρᾶν, τὸν Ἐλλήσποντον καὶ τὸ Αἰγαῖον καὶ προσορμίσθη εἰς τὸν λιμενίσκον τῆς Μονῆς Φιλοθέου. Ἐκεῖ ἀνέπεμπε θεῖον ἐξασπράττον φῶς. Ὁ Ἠγούμενος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπεκαλύφθη τὸ θαῦμα, μετὰ πομπῆς κατήλθε καὶ παρέλαβε τὴν εἰκόνα καὶ τὴν μετέφερεν ὅπου σήμερον ἀκόμη κεῖται. Εἰς τὴν θέσιν ὅπου ἐστάθη διὰ πρῶτην φορὰν εἰς τὴν ξηρὰν ἀνέβλυσεν ἁγίασμα. Ἐκεῖ δὲ κατ' ἔτος τὴν Δευτέραν τῆς Διακαινησίμου τελεῖται λιτανεία καὶ ἁγιασμὸς.

Ἡ εἰκὼν, ἡ πράγματι θαυμαστῆς τέχνης καὶ ἐκφράσεως, πλήρης χάριτος ἀλλὰ καὶ παραστατικότητος καὶ μεγαλείου, λέγεται ὅτι εἶναι μία ἐκ τῶν ἐβδομήκοντα ἐξ ὅσων ἱστῶρησεν ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς.

Ἀτυχῶς ἡ Ρωσικὴ τέχνη καὶ ἡ ἀκαλαίσθητος μεταοδοξία τῶν Μοναχῶν ἤλθε νὰ ἐπιθέσῃ τὴν σφραγιδα τῆς. Δαπάναις τοῦ Ἀργείου Ἀρχιμανδρίτου Καισαρίου κατεσκευάσθη ὁ ἀποτρόπαιος ἀργυροῦς Ρωσικὸς χιτῶν, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐπένδυσαν τὴν εἰκόνα, κατακαλύψαντες οὕτω διὰ τοῦ ἀρχοντοχωριατι-

μοῦ ἓνα περιφανὲς καὶ περιτέχον τῆς ἐκκλησιαστικῆς τέχνης ἔργον.

Περὶ τὴν θαυματουργὸν αὐτὴν εἰκόνα πλέκονται θρύλοι ἄπειροι. Ὅλοι χαρακτηριστικοὶ τῆς καλωσύνης τῆς Παναγίας καὶ τῆς θαυματουργοῦ δυνάμεως τῆς Γλυκοφιλοσύνης. Θὰ σοῦ διηγηθῶ ἓνα χαρακτηριστικόν. Ὅταν ὑπῆρχον εἰς τὴν Μονὴν Βούλγαροι Μοναχοί, μετέφερον καὶ οὗτοι κατ' ἔθος τὴν εἰκόνα εἰς τὸ ἅγιασμα διὰ τὴν ἐτησίαν λιτανείαν. Κάποτε ὁμως μετὰ τὴν λήξιν τῆς τελετῆς φαγόντες καὶ πίνοντες καὶ μεθυσθέντες ἀπεκοιμήθησαν καὶ ἀδιάφοροι ἀφῆκαν τὴν εἰκόνα κάπου ἐκεῖ παρερριμμένην. Ὅταν ὁμως ἐξύπνησαν καὶ ἐζήτησαν νὰ τὴν μεταφέρουν εἰς τὴν Μονὴν ἢ εἰκὼν παρέμεινεν ἀκίνητος καὶ ἀσάλευτος, ἐλέγχουσα οὕτω τὴν ἀσέθειάν των. Οἱ Βούλγαροι δακρύοντες ἐζήτησαν συγχώρησιν καὶ ἡ εἰκὼν ἀφέθη νὰ μετακινήθῃ.

Ὁ Σεβαστὸς Βηματάρχης κ. Ἀνατόλιος μᾶς ἐπιδεικνύει τὰ Ἅγια Λειψάνα διὰ νὰ τὰ προσκυνήσωμεν. Καὶ προσκυνούμεν Σταυρὸν πολύτιμον περιέχοντα Τίμιον Ξύλον, δῶρον τοῦ Στεφάνου τῆς Σεββίας. Τὴν δεξιάν Παλάμην τοῦ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, τοῦ Χρυσορρήμονος Πατρὸς, εὐλογοῦσαν, ἐντὸς ἀργυρεπιχρῶσου ἐπενδύματος, ἀφέραμα τοῦ Ἀυτοκράτορος Θεοδοσίου τοῦ Β'. Τὸν Μηρὸν τῆς Ἁγίας Μαρίνης. Λειψάνα τῶν μαρτυρησάντων εἰς Νικομήδειαν διωμορῶν. Πόδα τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος τοῦ Ἰαματικοῦ, δῶρον ἐπίσης τοῦ Θεοδοσίου. Μέρους τῆς Κάρας τοῦ Ὁσίου Λουκά. Ἅγιον Μῦρον τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

Κατὰ τὸν Ι' αἰῶνα Νικηφόρος ὁ Βοτανειάτης ἀνεκαίνισε τὸ Μοναστήριον καὶ ἐδώρησε εἰς τὴν Μονὴν τὸν Τίμιον Ἥλον τοῦ Σωτῆρος, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀποτεθειμένος εἰς τὸ ἐν Θάσῳ Μετόχιον τοῦ Φιλοθέου. Ἡ παρῶδοσις ἀναφέρει ὅτι Μοναχοὶ τῆς Μονῆς μεταβαίνοντες εἰς Βλαχίαν μετὰ τῶν Ἁγίων Λειψάνων πρὸς σύλλογην ἐλεῶν προσωμοίσθησαν εἰς Θάσον ὅπου καὶ ἐσφάγησαν ὑπὸ ληστῶν. Τὰ Ἅγια Λειψάνα ὁμως διεσώθησαν καὶ ἔκτοτε παραμένουν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ ἐκεῖ Μετοχίου, πάσης ἀποπειρας πρὸς μεταφορὰν των εἰς τὴν Μονὴν ἀποτυχούσης λόγῳ ἐξηγέρσεως τῶν κατόικων.

Ἐξωθὴ τῆς ἐκκλησίας ὑπάρχει ἡ Φιάλη, φέρουσα πολύσηλον κουβούκλιον.

Μετὰ τὸν Ναὸν ἐπεσκέφθημεν τὴν Βιβλιοθήκην τελοῦσαν ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ βιβλιοθηκίου Γέροντος Ἰωακείμ, ἐκ τῶν Ἐπιτρόπων τῆς Μονῆς.

Ἡ Βιβλιοθήκη ἔχει 259 χειρόγραφα. Ἡ Μονὴ εἶπομεν ὅτι ἐκείνῃ εἰς τὰ 1871 καὶ κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην

κατεστράφησαν πολλὰ χειρόγραφα τῆς.

Οἱ Μοναχοὶ καὶ ἐδῶ μὲ πικρίαν μοῦ ὠμίλησαν γὰρ τὴν ἀδιαφορίαν τῆς Ἑλληνικῆς ἐπιστήμης. Ὑπάρχει πλούτος μέγας ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας ἀφιέμενος ἀχρησιμοποίητος. Ἐκτὸς τοῦ κ. Λάμπρου, ὁ ὁποῖος εἰργάσθη συστηματικῶς διὰ τὴν σύνταξιν τοῦ Καταλόγου κανεῖς ἄλλος Ἕλληνας δὲν ἔδειξεν ἐνδιαφέρον. Ἀντιθέτως Ἄγγλοι, Γερμανοὶ καὶ Ἀμερικανοὶ Ἐπιστήμονες κατ' ἐπανάληψιν κατέγιναν εἰς ἐπιμελεῖς ἐρεῦνας, εἰς μακρὰς μελέτας. Οἱ Γερμανοὶ κυρίως μελετοῦν τοὺς βίους τῶν Ἁγίων. Οἱ Ἀμερικανοὶ παραβάλλουν τὰ ψαλτήρια.

Ἀνάγκη νὰ συζητηθῇ ἡ Κυβέρνησις καὶ τὸ Πανεπιστήμιον. Νὰ σταλῇ ἓνας μορφωμένος Ἀρχιερεὺς—ἔχομεν ἐξ αὐτῶν κανένα ἐκκλησιαστικὸν συγγραφέα; Ἄγνοῶ. Νὰ σταλοῦν μεσαιωνοδίφαι. Ὁ κ. Ζησίου θὰ ἦτο ἐδῶ χρησιμώτατος. Ὁ κ. Ἀδαμαντίου, ὁ κ. Ροδοκανάκης, ὁ κ. Π. Δημητρακόπουλος, (1) ἐπίσης θὰ ἠδύναντο νὰ προσφέρουν ὑπηρεσίας μὲ τὸν ζῆλόν των, μὲ τὴν ἐργατικότητά των, μὲ τὴν πολυμάθειάν των, μὲ τὴν εὐσυνειδησίαν των. Ὁ χαλκέντερος ἐπίσης κ. Φιλαδελφεὺς θὰ ἦτο χρησιμώτατος, θὰ ἦτο σὸ στοιχεῖόν του, πολυτιμώτατος εἰς μελέτας, εἰς παραγωγὴν ἐπιστημονικὴν, ἐθνικὴν, κοινωνικὴν ἀκόμη.

Εἶναι καὶ μία ἀκόμη ἀνάγκη. Νὰ ληφθοῦν μέτρα διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῶν χειρογράφων ἀπὸ καταστροφῆς. Μία πυρκαϊὰ εὐκολώτατα ἐδῶ θὰ καταστρέψῃ ὅτι πολὺτιμον διεσώθη ἀπὸ τοὺς ὄνυχας τοῦ χρόνου. Ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῆς κλοπῆς μὲ διεθεθαίωσαν ἐδῶ ὅτι ἔχουν λάβει κάθε μέτρον. Νὰ τοὺς πιστεύσω; Νὰ τὸ παραδεχθῶ;

Ἡ Βιβλιοθήκη τοῦ Φιλοθέου ἔχει καὶ ἄλλον προορισμόν. Χρησιμεῖ καὶ ὡς ὄπλοθῆκη. Φυλάσσονται τὰ ὄπ'α ποὺ ἐχρησίμευσαν κατὰ τὸν Ἑλληνοβουλγαρικὸν πόλεμον ἐναντίον τῶν Βουλγάρων ἀναρτῶν.

Ἐντὸς τῆς Μονῆς ὑπάρχουν τέσσαρα Παρεκκλήσια, ἐξ δὲ εἰς τὰ περὶ ἔξ.

Κελλία ἡ Μονὴ ἔχει δώδεκα. Εἰς τὰ ἐξ ἔξ αὐτῶν μένουσιν Ρῶσοι Μοναχοί.

Ἡ Μονὴ δὲν εἶναι ἐκ τῶν πλουσιωτέρων, ἐν τούτοις ἔχει μετόχια ἀρκετὰ προσοδοφόρα καὶ ἰδίως τῆς Θάσου, ὅπου ὑπάρχει ἄξιος λόγος ἐλαίων. Ἐχει ἐπίσης Μετόχια εἰς Τυφλίδα καὶ Γεωργίαν.

Ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως διὰ τὴν γειτονικὴν Μονὴν Καρακάλλου καὶ ὁ Πατὴρ Χριστοφόρος καταγίνεται προετοιμάζων τὰ τῆς ἀναχωρήσεως.

Φεύγω ἀπὸ τὴν Μονὴν αὐτὴν μὲ τὰς ὠραιότερας ἀναμνήσεις. Ἐγνώρισα Μοναχοὺς φιλόφρονας, ἑρασιτηρίους, προσοδευτικούς, ζηλωτὰς τοῦ καλοῦ. Ἀτυχῶς δὲν τοὺς βοηθεῖ καμμία μόρφωσις καὶ ζοῦν ἐδῶ ἓνα βίον ἀπεράγμονα, μὴ δημιουργικὸν ἐπιπέδου ἀνωτέρων

1. Οἱ δύο τελευταῖοι δυστυχῶς νεκροὶ πλέον.

εὐγενῶν φιλοδοξῶν. Νὰ φροντίζουν γὰρ τὸν καλλωπισμὸν τῆς Μονῆς, νὰ συχνάζουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, νὰ κείμουν μετάνοιες, νὰ προσεύχωνται, ν' ἀγρυπνοῦν, νὰ μὴ ἀφήνουν ὁμως τὶς μικροφιλοτιμίας των, νὰ κωττάζον καὶ τὴν καλοπέρασίν των εἶναι ἢ κύριες γραμμὲς τῆς ζωῆς των. Ἐνας βίος πνευματικώτερος, μιὰ πνοὴ θερμοῦργου ἰδέας, κατὰ τι ἀληθέστερον πρὸς τὴν ἀποστολὴν τοῦ χριστιανισμοῦ ἢ ἔστω ἀληθέστερον πρὸς τὴν ἔννοιαν τοῦ γνησίου καλογηρισμοῦ δὲν ἠσθάνθην νὰ θοπεύῃ τὴν ψυχὴν μου.

○○○

Ἐδῶ ἔμαθα καὶ μίαν λεπτομέρειαν ἐνδιαφέρουσαν.

ΔΗΜ. Α. ΖΩΓΡΑΦΟΣ

ΑΝΑΠΟΛΗΣΗ

Ἀπὸ τὰ Ποιητικὰ Ἔργα «Τὰ Ἀπαντα» τοῦ Ροῦμπερτ Μπρούκ. Μετάφρασις Γλαύκου Ἀλιθέρης.

Στ' ἀγκάλια σου ἦταν ἡσυχὴ ἡδονῆ,
σὰ δρόμος μὲς στῆς νύχτας τῆ σιγῆ
κ' οἱ σκέψεις σου, θυμοῦμαι, ἦτανε πράσινα
φύλλα μὲς σὲ δωμάτιο σκοτεινόν.
Μαῦρα ἦταν σύγνεφα σ' ἀσέληνο οὐρανόν.
Κ' ἐντὸς σου ἡ ἀγάπη πέρασε ἀσυνήθιστη
καὶ ἀδιάφορη καὶ ξένη ἔφυγε πέρα,
καθὼς ποὺλὶ στὸν ἀνοικτὸν ἀγέρα,
καὶ οὔτε ἀφῆσε σημάδι, ὅπως καὶ κείνο,
στῆς δικῆς σου μορφῆς τὸν οὐρανόν.
Μὲς στὴν ἠλιθιότητά σου ἐγὼ ἤθρα
τὴ γλυκεῖα σιωπὴ μετὰ ἓνα γλυκὸν ἤχο.
Ὅλα τριγύρω σου ἦτανε τὸ φῶς
ποὺ ἀμυδρώνει τὸ τέλος τῆς νυχτός.
Ὁ ἥλιος ποὺ δὲν ἀνάτειλε ἦτανε πόθος,
καὶ ἡ μέρα ποὺ δὲν ἄρχισε χαρὰ,
καὶ δίχως πνοὴ ἀνέμου ψιθυρίζανε
τὰ δέντρα, τῶνα στᾶλλο, ἀγαλινά.
Καὶ ἡ Σοφία, κοιμώτανε βαθεῖα
καὶ ὁ Μεγάλος Πόνος, στὰ μαλλιά σου,

καὶ μὲς στοῦ φουστάνιού σου τὸ πετάλιμα
μισοκρυμμένη ἡ Τρυφερότητά σου.
Κι' ὅταν σκεφτόσουν, φάνοταν σὲ μένα
ἀτελείωτη σὰ θάλασσα,
στὸν τιποτένιο κόσμον σου, ποὺ γνωρίζεις
νὰ πέφτη ἡ ἀνώτερη σου ἀναισθησία...
Ὡ, ἀκόμμαντο κ' ἀτάραχο λιμάνι!
Σιωπὴ, ποὺ ἐντὸς σου τὰ τραγοῦδια ἔχουν πεθάνει!
Ἐρὸ Βιβλίον, τίς καρδιές μας ποὺ ἠσυχάζει!
Καὶ σίτι ποὺ σὲ λόφου τὸ πλευρὸ πλαγιάζει!
Ὡ, μάννα μου ἡσυχῆ, τὸ στήθος σου εἶναι εἰρήνη,
μὰ ποὺ ἡ ἀγάπη μόνη τῆς λιγοθυμᾷ καὶ σβύνει!
Ἄπειρο βάθος ποὺ ποτὲ θὰ μπόρεια νὰ γνωρίσω,
σὲ σένα ἦθελα νάρθω, νάρθω πίσω,
καὶ βρισκοντας σὲ ἀσάλευτο πηγάδι,
χωρὶς λέξη καυμιά, νὰ γονατίσω,
καὶ τᾶστερο κεφάλι μου στὰ χέρια σου νὰ γειώω,
τίποτε νὰ μὴν πῶ
κ' ἐσὺ γιὰ ὥρα πολλὴ νὰ μὲ προσέχης
κ' ἐγὼ νὰ κοιμηθῶ, νὰ κοιμηθῶ!

ΓΛΑΥΚΟΣ ΑΛΙΘΕΡΗΣΗΣ

ΘΘ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΘΘ

Η ΚΥΡΙΑ Μ. ΡΙΑ ΒΑΣΑΜΑΚΗ

Εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα φύλλα τῆς «Comédia» ὁ κ. S. Vaubourg, γνωστὸς θεατρικὸς κριτικὸς, γράφει περὶ τῆς κυρίας Βασαμάκη, ἡ ὁποία παίζει εἰς τὴν Διέπτην μαζὺ μετὰ τὸν κ. Ροστάν :

«Εἶχομεν ὠραιότατην παράστασιν τῆς «Δόξης», τὴν ὁποίαν ὁ κ. Μορίς Ροστάν ἤλθε νὰ παίξῃ ὁ ἴδιος. Ἄς εἰπωμεν εὐθὺς ἀμέσως ὅτι εἶχεν εἰς αὐτὴν διπλὴν ἐπιτυχίαν, ὡς συγγραφεὺς καὶ ὡς ἠθοποιός. Πρόκειται βεβαίως περὶ τοῦ βαθυτέρου καὶ δραματικωτέρου ἔργου τοῦ νεαροῦ ποιητοῦ. Ἡ ἐρμηνεία αὐτοῦ ἐξυπηρετήσῃ μεγάλως τὸ δράμα καὶ ὁ κ. Μορίς Ροστάν ἔθεσεν εἰς αὐτὸ ὅλην τὴν ψυχὴν καὶ ἐφαίνεται ὅτι δημιουργεῖ τὸ ἔργον διὰ δευτέραν φοράν. Κυριολεκτικῶς κατέκτησε τὸ κοινόν, τὸ ὁποῖον ἦτο κάπως ψυχρὸν εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ἐσπερίδος. Ἡ κ. Μαρία Βασαμάκη, ἐξεπροσώπει τὴν Δόξαν. Εἶμεθα κάπως συγκινημένοι βλέποντες τὴν προσωπογραφίαν τῆς Σάρας Μπερνάρ, τῆς ἀληθινότητος διαπλαστρίας τοῦ ρόλου νὰ ἐμψυχῶται καὶ μίαν ἄλλην φωνὴν ν' ἀπαγγέλλῃ τὰς στροφὰς τῆς Δόξης. Ἡ ἐπιτυχία τῆς κυρίας Βασαμάκη ὑπέβη ἀνδρόμητος καὶ πλήρης. Ὅποια ἀρμονικὴ φωνὴ καὶ ὁποία φρίσσουσα εὐαισθησία! Δὲν θὰ ἐξεπληττώμεθα ἐὰν ἡ καλλιτέχνης αὕτη ἐσταδιοδρόμει λαμπρῶς, διότι τὰ χαρίσματα τὰ παρ' αὐτῆς ἐπιδειχθέντα εἶναι ἐκ τῶν σπανιωτάτων: Ὁ ρυθμὸς καὶ ὁ λυρισμὸς. Ἄς μὴ λησμονήσωμεν ν' ἀναφέρωμεν τὴν δεσποινίδα Λανζέρ καὶ τοὺς κ. κ. Ὀντὶλ καὶ Μαξιμ. Ἐν τῷ συνόλω ἐσπερίδος ἀφιερωμένη εἰς τὴν ποίησιν καὶ ἡ ὁποία δὲν θὰ λησμονηθῇ».

ΤΙΜΗ ΕἰΣ ΕΛΛΗΝΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΝ

Εὐχαρίστως ἀναγγέλλομεν ἐξαιρετικὴν τιμὴν ἀπονεμηθεῖσαν διὰ πρώτην φοράν εἰς Ἑλληνικὴν καλλιτέχνην. Ὁ γνωστὸς εἰς τοὺς παρ' ἡμῖν καλλιτεχνικοὺς κύκλους ζωγράφος κ. Νέστορ Βαρβέρης ἐπιμήθη ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως διὰ τοῦ παρασῆμου τῶν Ἀξιωματικῶν τῆς Δημοσίας Ἐκπαίδευσως (OFFICIER DE L'INSTRUCTION PUBLIQUE). Ἡ καλλιτεχνικὴ ἰδιοφυΐα τοῦ κ. Βαρβέρη ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἔργα πολλαπλῶς ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας, εἶναι δὲ πασίγνωστος καὶ δημοτικώτατος παρ' ἡμῖν ὁ θαυμασιὸς αὐτοῦ πίναξ ὁ ἀναπαριστῶν τὸν ἀρχιστράτηγον Κολοκοτρώνην εἰς Δερβενάκια. Ὁ πίναξ οὗτος γενόμενος δεκτὸς εἰς τὸ SALON τῶν Παρισίων ἐβραβεύθη καὶ τὸν θρίαμβον αὐτὸν τοῦ καλλιτέχνου ἐπέστεψεν ἡ τιμητικὴ διάκρισις μετ' ἧς, ὡς ἀνωτέρω ἐλέγχθη, τὸν περιέβαλεν σήμερον ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις.

Ἡ «Ἑλληνικὴ Ἐπιθεώρησις» μετὰ ἰδιαιτέραν χαρὰν παραγγέλλει τὸ χεῖρ τοῦ ἐπαλάκτου Ἑλληνικοῦ καλλιτέχνου.

ΘΕΑΤΡΑ

Ὁ θίασος τῶν «Νέων» εἰς τὸ θέατρον τῆς Κυβέλης ἐξακολούθει νὰ προσελκύνῃ τὴν προσοχὴν τοῦ Ἀθηναικοῦ κοινού. Τοὺς δύο αὐτοὺς μῆνας ἔδωκεν ἀρκετὰ νέα ἔργα με-

ἐμφανίσεις μελετημένας καὶ μετὰ σύνολον ἐκλεκτόν, τὸ ὁποῖον ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀρχίζει νὰ ἐπαλλάσσεται.

Ἐνα ἀπὸ τὰ ἔργα ποὺ παρεκολούθησε τὸ κοινὸν μετὰ ἀρκετὸν ἐνδιαφέρον ἦτο «Ἡ τελευταία νύχτα τοῦ Ρασπουτίν». Πρόκειται περὶ τοῦ τραγεοῦ μουζικου, τοῦ ψευτοκαλογήρου, ὁ ὁποῖος ἐπὶ καιρὸν ἐκυβέρνησε τὴν Τσαρικήν Ρωσίαν καὶ μετὰ τῆς θρησκομανοῦς Τσαρίνας ἐλατρεύθη ὡς ἅγιος καὶ ἐδέσποσε μᾶς ὁλοκλήρου χώρας. Καὶ ὅμως ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ ἀξέστος καὶ ὁ ἀγροίκος, δὲν ἦτο τίποτε ἄλλο παρὰ ἓνα κτήνος, τὸ ὁποῖον ὅμως ἤξευρε νὰ ἐπιβάλλεται εἰς ὁλόκληρον τὸν ἀνώτερον διανοητικὸν καὶ κοινωνικὸν κόσμον.

Τὸ ἔργον ἐγράφη ἀπὸ τὴν κυρίαν Γκρανγκινιὸλ καὶ ἐδραματοποιήθη ἀπὸ τὸν κ. Λὲ Σεβώ, ὁ ὁποῖος ἠσυχολήθη πολὺ μετὰ τὰ ἔργα του. Ὁ συγγραφεὺς παρουσιάζει τὸν παντοῦν μουζικὸν τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐξορίζεται ἀπὸ τὴν Πετρούπολιν, αὐτὸς ὅμως διατηρεῖ ἀκόμη ὅλην τὴν πεποιθήσιν ἐπὶ τὸ ἀτομικόν του, διότι ἠξέσφει ὅτι ἡ Τσαρίνα θὰ τὸν ἀνακαλέσῃ τὸ ταχύτερον, ἀφοῦ ἀπὸ αὐτὸν ἐξαρτᾶται ἡ σωτηρία τῆς ζωῆς τοῦ Τσάρεβιτς, τὴν ὁποίαν, πράγματι, μετὰ κάποιαν μυστηριώδη σκόνην κατώρθωνε νὰ κρατῇ εἰς τὰ χεῖρα του.

Ἡ ἐκτέλεσις πολὺ ἱκανοποιητικὴ. Ὁ ρόλος τοῦ Ρασπουτίν, αὐτοῦ τοῦ μισαροῦ ἀγριανθρώπου, ὁ ὁποῖος δέχεται τὴν ἐρωμένην του καὶ κυλιέται εἰς ὅλα τὰ πάθη, διερμηνεύθη ἀρκετὸ καλὰ ἀπὸ τὸν κύριον Κοντογιάννην. Ἐπίσης πολὺ καλὰ ἐπαίξε ἡ δεσποινὴς Ἑλλη Μαροσέλλου τὸν μικρὸν ἀλλὰ δυνατὸν ρόλον ἧς. Κάποιο μάλιστα διακοσμητικὸν ἀτύχημα, τὸ ὁποῖον τῆς συνέβη κατὰ τὴν δραματικωτέρα στιγμὴν, κατώρθωσε νὰ τὸ ὑπερνικήσῃ καὶ σὰν ἐμπειρος τῆς σκηνῆς καλλιτέχνης νὰ μὴ δείξῃ οὔτε τὴν ἀγωνίαν τῆς, οὔτε τὴν ταραχὴν τῆς. Τὸ κοινὸν ὅμως, τὸ ὁποῖον ἀντελήφθη τὸ δύσκολον τῆς θέσεώς τῆς, μετὰ θερμὰ καὶ ζωηρὰ χειροκροτήματα ἐπεδοκίμασε τὴν θαρραλέαν στάσιν τῆς δεσποινίδος Μαροσέλλου.

Ἐπίσης ἐπαίξαν καλὰ καὶ ἡ δεσποινὴς Χαλκούση καὶ οἱ κ. κ. Πλούτης, Μουσοῦρης, Θεοδώρου καὶ Παντόπουλος.

Μετὰ τὴν «Τελευταίαν νύχτα τοῦ Ρασπουτίν» ὁ θίασος μᾶς ἔδωκε μίαν ἐσπέραν μετὰ τρία μονόπρακτα. Τὸ «Ἀγριογούρουνο» τοῦ κ. Δάφνη, «Τὰ ρόδα τῆς ἀγάπης» τοῦ κ. Βουττιερίδου καὶ «Τὸ κοκκαλάκι τῆς νυχτερίδας», τοῦ κ. Λάσκαρη, τὸ γνωστὸ θεατρικὸν τοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον εἰς πλειοτέραν ἐποχὴν ἐπαίχθη ἀπειραριθμὸς φορές.

Τὰ δύο πρῶτα, τὰ ὁποῖα παρεκολούθησε ὁ κόσμος διὰ πρώτην φοράν, ἀφῆκαν πολὺ καλὰς ἐντυπώσεις. Εἰς τὸ «Ἀγριογούρουνο» ἡ δεσποινὴς Μαροσέλλου εἰδείχθη ὑπὲρ ποτε καλὴ. Ἐπίσης εἰς τὰ «Ρόδα τῆς ἀγάπης» ἐπαίξε πολὺ καλὰ ἡ δεσποινὴς Ἑλένη Χαλκούση.

Ἡ «Ἀναδυομένη» τοῦ κ. Ξενοπούλου ἐδόθη καὶ αὕτη εἰς τὸ θέατρον τῶν «Νέων». Ἡ «Ἀναδυομένη» εἶναι ἓνα παλαιὸν Ζακωνθινὸν εἰδύλλιον, ἡ ἥρωὶς τοῦ ὁποῖου εἶναι μίαν νεορὰ κοντεσσίνα, ἡ Κλαίλια, ἡ ὁποία ἀφήνεται ἑλευθέρα νὰ ἐκλέξῃ σὺζυγον μετὰξὺ δύο ἀδελφῶν, τοῦ εὐθύμου Ντενίς καὶ τοῦ ποιητοῦ καὶ σοδαροῦ Παύλου. Τέλος χωρὶς καὶ αὕτη νὰ γνωρίζῃ ποῖον ἐκ τῶν δύο προτιμᾷ, ἀραβωνίζεσθαι τὸν Ντενίς. Ὁ Παῦλος ὅμως ποὺ τὴν ἀγαπᾷ μυστικὰ καὶ σοβαρὰ καὶ ἀπεριόριστα, κρύβει τὸν πόνον του, δὲν φανεροῦναι τὴν ἀπογοήτευσίν του, ἀλλὰ αὐτοκτονεῖ πῦτταν εἰς ἓνα κρημνόν, τὴν στιγμὴν ποὺ ἔκοπτε λουλούδια δι' αὐτὴν, τὴν Κλαίλια, τὴν ἀγαπημένην...

Ἡ δεσποινὴς Παπαδάκη ἀπέδωκε πολὺ ὄραϊα τὸν τύπον τῆς Κλαίλιας. Ἄν μάλιστα κάποτε δὲν ἐθύμιζε Κυβέλην θὰ ἦτο ἐντελεστέρα. Ἐπίσης δροσερὰ καὶ φυσικὴ ἡ δεσποινὴς

Μαροσέλλου. Ἴσως θὰ ἔπρεπε νὰ ἦτο θερμότερα ὅταν ἀναγγέλλει τὸν θάνατον τοῦ Παύλου.

Ὁ κ. Μπόγγρης μᾶς ἔδωκε καὶ ἐφέτος νέον ἔργον του, ὑπὸ τὸν τίτλον «Μπροστὰ στὸν γκρεμνόν». Δυστυχῶς ὁ συγγραφεὺς ὁ ὁποῖος ἔγραψε τὴν θαυμασιάν ἠθογραφίαν, τὰ «Ἀραβωνιάσματα», δὲν ὑπέβη ὁμοίως εὐτυχῆ καὶ εἰς τὸ νέον τοῦ ἔργου. Τὸ «Μπροστὰ στὸν γκρεμνόν» δὲν ἐσημείωσεν ἐπιτυχίαν καὶ τοῦτο διότι ὅλοι ἐπεριμένον νὰ πραγματοποιήσῃ ὁ συγγραφεὺς τὰς ἐλπίδας τὰς ὁποίας μᾶς ἔδωκε διὰ τοῦ πρώτου τοῦ ἔργου. Ἄς ἐπιβίωμεν καὶ ἂς περιμενόμεν εἰς τὸ μέλλον.

Θέατρον Διονύσια

Εἰς τὰ «Διονύσια» ὁ θίασος Κυβέλης μετὰ τὸ «Ρομάντο» μᾶς ἔδωκε ἓνα ἔργον τοῦ Πιραντέλλο ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὅλα σὲ καλὸ». Εἰς τὸ δράμα αὐτὸ ὁ Ἴταλὸς συγγραφεὺς ἀρχίζει μετὰ μίαν πρᾶξιν ἐντελῶς ἀντιπροσωπευτικὴν τῆς γνωστῆς τεχντροπίας του. Εἰς τὴν δευτέραν ὅμως πρᾶξιν παρουσιάζει μετὰ ἓνα εἰλικρινὴ καλλιτεχνικὸν παλμὸν ὅλον τὸν ἀνεκφραστον πόνον ἐνὸς ἀδικηθέντος συζύγου καὶ πατρὸς, εἰς τὰ μᾶτια τοῦ ὁποῖου ἀνεφάνη ἔξαφνα ἡ ὀδυνῆ καὶ πικρὰ πραγματικότης.

Ὁ κ. Βεάκης ἐδημιούργησε ἓνα ὑπέροχον τύπον, τοῦ ἀδικημένου ἥρωος. Πλάτ του ὁ κ. Γαβριηλίδης καὶ ἡ κ. Μαρία Φιλίπιδου εὐσυνείδητοι ἐκτελεσταί, ὅσον καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι.

Μετὰ τὸ «Ὅλα σὲ καλὸ» ὁ θίασος μᾶς ἔδωκε δύο ἀκόμη ἔργα: «Μπαστὸ τὸν τολμηρὸ» καὶ τὴ «Ζιζή» τοῦ κ. Ἀλεξ. Μαυρουδῆ.

Ὅλοι οἱ ἠθοποιοὶ ἐπαίξαν καλὰ καὶ εἰς τὰ δύο αὐτὰ ἔργα.

Θέατρον Κοτοπούλη

Ἡ κυρία Μαρίκα Κοτοπούλη ἐπιστρέψασα ἀπὸ μακρὰν περιουσίαν ἀνὰ τὴν Αἴγυπτον, ἔκαμε τὴν ἐμφάνισίν της εἰς τὸ ὁμώνυμον θέατρον τῆς μετὰ τὴν «Ἀπειλὴν» τοῦ Π. Φρονταί. Τὸ ἔργον δὲν εἶναι βέβαια ἔργον σκέψεως. Εἶναι ὅμως σκηρικῆς δράσεως καὶ θεωρεῖται ἀπὸ τὰ σοβαρώτερα τοῦ συγχρόνου γαλλικοῦ θεάτρου. Διότι ἂν εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ δὲν κυριαρχεῖ ἡ ἀνωτέρα ποιητικὴ πνοή, ἡ πλοκή του καὶ ὁ διάλογός του καὶ ἡ δράσις του ἱκανοποιῶν πληρέστατα τὸ κοινὸν ποὺ θὰ τὸ παρεκολούθησῃ.

Θέατρον Ἀλάμπρα

Ἀπὸ ὅλας τὰς γερμανικὰς φάρσας ποὺ ἐδόθησαν εἰς τὸ θέατρον αὐτὸ ἰδιαιτέρως εἰλκυσε τὴν προσοχὴν ἓνα ἑλληνικὸν ἔργον, τὸ «Μοντέρνο σπίτι» τοῦ κ. Τ. Μωραϊτίνου. Πρόκειται περὶ μᾶς σατύρας τῶν νεωτερικῶν ἰδεῶν ποὺ ἀρχίζουσιν ἐπικρατεῖν εἰς τὸν τόπον μας καὶ γνωρίζομεν ὅλοι πόσον ἐπιτυγχάνει εἰς αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὴν σάτυραν ὁ κ. Μωραϊτίνος.

Εἰς τὸ ἔργον του πρωτεύουσιν θέσιν κατέχει τὸ ἀστεῖον, τὸ καλαμποῦρι, ἡ παραδοξολογία. Καὶ ὅλα αὐτὰ τὸ κοινὸν τὰ δέχεται μετὰ μεγάλην εὐχαρίστησιν καὶ ὁ πλατὺς γέλωθ ἀκούεται ἀπὸ ὅλον τὸ θέατρον. Ἡ σάτυρα τοῦ κ. Μωραϊτίνου ἐπέτυχε καὶ τὸ «Μοντέρνο Σπίτι» θὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ μακρὰν σειρὰν τὰς παραστάσεως του, διότι τὰ ἔργα τοῦ κ. Μωραϊτίνου τὰ βλέπουσιν ὅλοι αἱ Ἀθηναί.

Εἰς τὸ «Κεντρικόν» ἐδόθη ὁ «Νέος Παπαγάλος» τοῦ κ. Βόττη.

Εἰς τὸ θέατρον «Μοντιάλ» ἐδόθη ἡ «Χαλιμᾶ», ὁπερῆται τῶν κ. κ. Σακελλαρίδου καὶ Ποταμιάνου. Τὸ λιμπρέττο τοῦ

κ. Ποταμιάνου πλέκεται γύρω ἀπὸ τὸν εἰκονικὸν γάμον τῆς βασιλοπούλας Χαλιμᾶς μετὰ τὸν Ἀλῆ Μουσακάν, τὸν θρησκόληπτον μάγειρον τοῦ ἀνακτόρου τῆς.

Ἄλλὰ καὶ ἡ μουσικὴ ἀπλῆ, γλυκεῖα, ἀκούεται μετὰ πολλὴν εὐχαρίστησιν καὶ ἀποτελεῖ μετὰ τὸ καλοβαλμένο λιμπρέττο ἓνα ἀξιόλογον ἔργον.

Εἰς τὸ θέατρον τοῦ κ. Παπαϊωάννου, ὅπου παίζει ὁ θίασος τοῦ κ. Γονίδη, ἐδόθη «Τὸ μάτι τῆς γάτας», νέα ἐπιθεώρησις τοῦ κ. Γιαννουκάκη. Τὸ ἔργον ἤρρεσε καὶ ἐχειροκροτήθη πολὺ.

Η „ΑΪΝΤΑ“ ΕἰΣ ΤΟ ΣΤΑΔΙΟΝ

Ὁ Αὐγουστος ἤρρισε μετὰ μίαν μουσικὴν μεγαλοπρέπειαν. Εἰς τὸ λευκόν, τὸ μοναδικὸν Στάδιον, ἐδόθη ὑπὸ ξένων καλλιτεχνῶν ἡ «Ἀϊντά» τοῦ Βέρδη. Βεβαίως δὲν θὰ γραφῇ κριτικὴ περὶ τοῦ γνωστοῦ μουσικοῦ ἔργου τοῦ μεγαλειτέρου λυρικοδραματιοῦ συνθέτου τοῦ κόσμου. Πρόκειται μόνον νὰ γράψωμεν διὰ τὴν ἐκτέλεσιν καὶ τοὺς καλλιτέχνους, οἱ ὁποῖοι ἐπαίξαν εἰς τὸ Στάδιον ἐνώπιον εἰκοσι χιλιάδων Ἀθηναίων. Καὶ ἡ ἐκτέλεσις ἦτο ἐξαιρετικῶς καλὴ καὶ οφείλονται χάριτες καὶ ἔπαινοι εἰς τὴν νευρώδη καὶ ἐπαθλητικὴν διεύθυνσιν τοῦ μαέστρου κ. Παντοβάν, προσεγγίσασαν σχεδὸν τὸ ἀμειψτον.

Ἐπίσης ἐξαιρετικῶς καλὴ ἡ μεσόφωνος κ. Περνί, ἡ ὁποία ἔχει καὶ φωνὴν γλυκεῖαν, ἀλλὰ καὶ ἐκφραστικὴν καὶ τεχνικὴν ἠθοποιαν. Ὡς Ἀϊντά ἡ κ. Ραντάσιο ἀνταπεκρίθη πληρέστατα εἰς τὸν δύσκολον ρόλον τῆς, ὅπως ὑπέβη ἀντάξιός της ὁ βαρύτερος κ. Ἰγκιλλέρη. Εἰς τὴν ὅλην ἐπιτυχίαν τῆς ἐκτελέσεως συνετέλεσε καὶ ἡ συμπαθὴς ἐμφάνισις τῆς πολυπληθοῦς Ἑλληνικῆς Χορωδίας, ἡ ὁποία ἀνταπεκρίθη περισσότερον ἀφ' ὅ,τι ἀνεμένητο εἰς καλλιτεχνικὴν ἐμφάνισιν καὶ ἀπόδοσιν καὶ φωνὴν καὶ συνετέλεσεν εἰς τὴν ὅλην ἐπιτυχίαν τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἔργου τοῦ Βέρδη.

Η ΠΕΝΤΗΚΩΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΤΟΥ κ. ΔΕ-ΒΙΑΖΗ

Μέσα εἰς τὴν δίνην τῆς ἐγώστικότητος, ἡ ὁποία τείνει νὰ καταπνίξῃ κάθε ἀνώτερον ἰδανικὸν εἰς τὸν τόπον μας, τὸ ἔργον τοῦ ἐπιφανοῦς ἱστοριοδίφου τῆς Ζακινθίου, τοῦ ἀκαταπόνητου ἀνιχνευτοῦ τῶν πτυχῶν τοῦ ἐθνικοῦ, τοῦ φιλολογικοῦ, τοῦ ἱστορικοῦ, τοῦ οικονομικοῦ, τοῦ γεωργικοῦ καὶ τοῦ κοινωνικοῦ παρελθόντος τῆς Ἑλληνικῆς ζωῆς, ἀπομένει μαρτύριον τῆς ἀγνῆς σκέψεως, τῆς ἀφιλοκεροῦς ἐμπνεύσεως, τῆς ἀκαταπόνητου θεληματικότητος, τῆς βαθυτάτης σοφίας καὶ τῆς ὑπερόχου πολυμαθείας τοῦ λευκοῦ καὶ εὐγενοῦς προσώπου, ὅστις κατὰ τὸ τρέχον ἔτος συμπληροῖ πεντηκονταετίαν ἀφ' ἧς ἀπὸ τοῦ 1876 ἤρξατο δημοσιεύων τὸ πρῶτον ἐνυπογράφως τὰ ἔργα του.

Ὁ κ. Δε-Βιάζης, πολύτιμος καὶ ἐπιλεκτός συνεργάτης μας, κομήσας κατ' ἐπανάληψιν τὰς σελίδας μας διὰ φιλολογικῶν καὶ ἱστορικῶν σημειωμάτων ἀξίων ἰδιαίτερας προσοχῆς, ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ὄγκον ἐργασίας ἀξιοσημείωτων. Τὸ ἔργον του ἤδη θεωρεῖται μνημειώδες καὶ ἡ φήμη του ὡς συγγραφέως ὑπερέβη ἤδη πρὸ πολλοῦ τὰ στενὰ ὅρια τῆς πατρίδος μας. Πρὸ τίνος ἐξεδόθη τομίδιον πολυσέλιδον περιέχον τὸς τίτλους τῶν δημοσιευθέντων «ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΩΝ» του, ὅπως μετριοφρονῶς ἀποκαλεῖ ὁ ἴδιος, ἐργασίαν θαυμαστήν, ἐργασίαν κολοσσαίαν, ἐργασίαν πολυμορφον, ἐργασίαν ἀποδοθεῖσαν εἰς παντὸς εἶδους μελετήματα ἀνερχόμενα εἰς ἐπτακάσια περίπου τὸν ἀριθμὸν!

Ἡ «Ἑλληνικὴ Ἐπιθεώρησις» πανηγυρικῶς ἰδιαίτερος τὴν σεμνὴν αὐτὴν ἐορτὴν τῶν Ἑλληνικῶν Ῥαφινμάτων καὶ ἀπὸ τὰς ὀχθᾶς τοῦ Ἰλισσοῦ συγκομίσασα στέφανον δάφνης, ἓνα-

ποθέτει εύλαθώς επί του εύγενους μετώπου του επιλέκτου Ιστοριογράφου, επιστέφουσα ούτως ώραίους, εύγενείς και ύψηλους αγώνας, οίτινες άκτινοβολούσιν επί μίαν όλόκληρον ήδη πεντηκονταετιάν από των κόλπων της άνθοβοιούδας και μισροδόλου νήσου.

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΒΟΡΟΝΩΦ

Η ΠΑΛΗ ΜΕ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ

Από τόν παρισινόν «Αγώνα» αναδημοσιεύομεν τας συγκλονιστικάς άποκαλύψεις του Ιατρού Βορονώφ αί όποιοι ένέχουν άπειρον ένδιαφέρον διά την ανθρωπίνην ζωήν.

Είς τούς περισσότερους τό όνομα του Ιατρού Σέρξ Βορονώφ έγένητο γνωστόν χάρις εις τας εύφυλολογίας, διά των όποιων διάφοροι «ειδικοί» δημοσιογράφοι άφ' ένός και σατιρικοί τραγουδισταί της Μομαρτρης άφ' έτέρου, ήθέλησαν να πνίξουν την μεγαλειότητα τώσ έπιστημονικην προσάθε αν της έλοχης μας. «Ένα είδος Δόν Κιχότης, τέλος πάντων», με φράξο και Ιατρικόν λεξιλόγιον. «Η δημοσία γνώμη διά χυλιότητα φοράν έντεπλώθη, διεσκέδασε, έκαλαμπύρισε και με μειδίαμα ήγγόνησε την δαιμονιώδη πάλην, την όποιαν ένας μονάχος ανθρωπος άνελάμβανε έναντίον του θανάτου.

Ούτε τα εμπόδια τόν εφόβισαν, ούτε αί γελοιοποιήσεις, ούτε ή παντελής έλλειψις ύποστηρίξεως. «Ηρχσε τό έργον του και τό έξηκολούθησε κατά τρόπον τοιούτον ώστε τά άποτελέσματά του σήμερα φαίνονται εις ήμάς μεν σχεδόν άπίστευτα, εις δε τούς πάντοτε άμφιβάλλοντας συναδέλφους του καταπλακτικά. «Ο σκοπός του ήτο ή αιώνια δίψα όλόκληρον της ανθρωπότητας: να άπομακρύνωμεν τά σύνορα του γήρατος! Έπιθυμία, ή όποία τραγική διαπερά και βασανίζει όλους τούς αιώνας. Να μη γεράσουμε! να μη πεθάνουμε! ΝΑ ΠΛΗΣΙΑΣΗ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΝ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑ.

Είς αυτήν την «χίμαιραν» δίδει τώρα ό Βορονώφ, αυτός ό Δόν Κιχότης των Ιατρικών αίθουσών, δίδει την μεγάλην απάντησιν. Τό ότι έπέτυχε την «άνανέωσιν του ανθρωπου», τό αναγνωρίζουν αυτήν την στιγμήν χειροϋργοί της περιωπής των κ. κ. Νταρτιγκ και Μπουντέ, σφοδρώσως ό καθηγητής της Ιατρικής σχολής Παρισίων κ. Νεττερέρ, και περισσότεροι των όγδοήκοντα κορυφαίων Ιατρών της Εύρώπης και της Αμερικής, οίτινες παρηκολούθησαν τά περιάματα και τά θαύματά του.

«Ο έπιστημονικός κόσμος, άφοϋ τόν έπολέμησεν, όπως θά ίδωμεν, δι' όλων των μέσων, αναγνωρίζει και παρακρίνουθεϊ τώρα την εξέλιξιν των προσπαθειών τιν. Τό μεγάλο όμως κοινόν της Εύρώπης: ΠΑΝΤΕΛΩΣ άγνοεί τας μέχρι τούδε επιτυχίας του Βορονώφ, τό δε Έλληνικόν, έχον άκοίσει τό όνομά του να επαναλαμβάνεται εις πανταίως περιστάσεις, εξήτει να πληροφορηθῆ να μάθη... Και είναι εύτυχής ό «ΑΓΩΝ» διότι διαθέτων πλήρη η

στελέχη συνεργατών, μη φειδόμενος κόπων ούτε έξόδων και έπωφελιόμενος της έξαιρετικής του εν Παρισίοις θέσεως, δύναται αυτός ΠΡΩΤΟΣ να παρουσιάση εις τό Έλληνικόν κοινόν—επί τη βύσει τόν τον του θαυμασίου έργου του κ. Έκτώρ Γκιλινί, του έκδοθέντος πρό όλίγων μόλις ήμερών, όσον και τών έπισήμων ανακοινώσεων αυτού του ίδιου Βορονώφ και του Ρεττερέρ, — μίαν άρτίαν και θετικην άνασκόπησιν της μεγαλειέρας, επαναλαμβάνομεν, επισημονικής επιτυχίας του αιώνος μας.

○○○

Είς τας 8 Οκτωβρίου του 1919 είχε συνάλθει εις τό μεγάλο άμφιθέατρον της Ιατρικής Σχολής Παρισίων τό 28ον Γαλλικόν Συνέδριον Χειρουργίας. Την ήμέραν εκείνην διά πρώτην φοράν ό έπιστήμων Σέρξ Βορονώφ άφησε τό εργαστήριον των πειραματισμών του, διά να βροντοφωνήσῃ εν «εύρηκα», άφορών την φοράν ταύτην την ζωσαν ύλην και τούς νόμους, διά των όποιων θά ήδύνατο αυτή να νικήσῃ τόν θάνατον. «Ο Βορονώφ παρουσίασε τότε διά πρώτην φοράν εις τόν έπιστημονικόν κόσμον τά άποτελέσματα των μακρών πειραμάτων, τά όποια είχεν εκτελέσει επί ζώων μόνον. Έδήλωσε ότι κατέχει τό μυστικόν της ανανέωσης του οργανισμού, ότι εύρε τό αντίδοτον των γηρατειών.

Τρία έτη άργότερον, εις τό 31ον Συνέδριον τώρα της χειρουργίας, ό Βορονώφ έπρόκειτο να παρουσιάσῃ την πραγματοποιήσιν ένός όνείρου, πρό του όποιου αιώνια ή ανθρωπίνη ψυχή είχε θρηνησει: την νίκην της ζωής, την άπομάκρυνσιν του φάσματος του θανάτου. Τά πειράματα του Ιατρού Βορονώφ είχον έτεταθῆ και επί του ανθρωπίνου οργανισμού και ή επιτυχία των έμελλε, να λαλήσῃ εις τό πρόσωπον του Σιρ Έβελιν Λάρτρετ, του πρώτου ανανεωθέντος ανθρωπου, χάρις εις την εφαρμογήν της νέας ανακαλύψεως.

«Ο καθηγητής κ. Σαρλ Ρισέ μέσα εις τό «Έγχειρίδιον της Μεταψυχικής» του αναφέρει ένα τραγικόν κατάλογον ανακαλύψεων τας όποιας οι έπισήμοι έπιστήμονες σύγχρονοί των τυφλά έπολέμησαν. «Επί εικοσι χρόνια άκαδημαϊκοί και άκαδημαϊαί έπέμειναν να άρνούνται την ανακάλυψιν του Παστέρ. «Ο Μπουγιώ του Ίνστιτούτου ήρητήθη τό τηλέφωνον, διατεινόμενος ότι έπρόκειτο περί γαστρομυθίας. Σαράντα έτη έδέησε να σπαταληθούν εις γομφιδοπλέμους και συζητήσεις, διά να γίνῃ παραδεκτή ή κυκλοφορία του αίματος, όπως την είχε παρουσιάσει ό Χάρβεϋ. «Ο Λαβουαζιέ έθεώρει πως φανερόν τό ότι ποτέ πέτρα δεν ήμπορεί να πέσῃ από τόν ουρανόν, διά τόν άπλούστατον λόγον ότι δεν υπάρχουν λίθοι εκει επάνω! Αὐτός ό παπούς του Σαρλ Ρισέ, ό άκαδημαϊκός Ζ'ράρ, δεν παρεδέχετο ότι οι ανθρωποι θά κατώρθωναν ν' άνεβιάσουν ποτέ νερό με σωλήνας εις ύψηλά πατώματα. Και ό Γαλιλαϊος ήναγκάσθη να πληρώσῃ με φυλάκισιν την ανακαλύψιν του, σχετικά με την όποιαν ή γῆ έστρέφετο περί τόν ήλιον και όχι ό ήλιος περί την γῆν.

Τά γεγονότα αυτά της Ιστορίας όμιλούν σχεδόν

με την πειστικότητα νόμου οστις δεν ήδύνατο να ενεργήσῃ και εις την περίπτωσιν του θαύματος Βορονώφ. «Έτσι όταν, ό Ιατρός αυτός άνέβηκε εις τας 5 Οκτωβρίου του 1922 τό βήμα του Αμφιθεάτρου της Ιατρικής σχολής, διά να κάνη την συγκλονιστικήν του ανακοίνωσιν, ό χειροϋργος κ. Χάρτμαν, προεδρεύων εις την συνεδρίασιν της ήμέρας εκείνης έδήλωσεν ότι ήτο περιττόν να ήμιλήσῃ ό κ. Βορονώφ διά θέμα, περί του όποιου είχεν ήδη γραφεί εν άρθρον εις ένα πρωτόν φύλλον και που έπομενως ήτο πλέον κάτι γνωστόν. «Αδίκως ό Βορονώφ έδωσε τόν λόγον της τιμής του ότι δεν ενείχετο διά την πρωτήν σχετικήν δημοσίευσιν εις την «Σικάγκει Τριμπούνα». Οί συναδέλφοι έγνώριζον ποίον είχαν να φοβηθούν και στηριζόμενοι επί της στείας επιβολής ένός κανονισμού άφηρεσιν τόν λόγον από ανθρωπον, ό όποίος ήρχετο να τούς αναγγείλῃ τό θαυματουργόν άποτελεσμα εργασίας και μόχθων των τριών τελευταίων έτών.

«Ο Βορονώφ αναγκάστηκε να εγκαταλείψῃ τό άμφιθέατρον κατόπιν δύο ήμέρας όμως έκαμε την ανακοίνωσιν του έμπρός εις πλυπληθές άκροατήριον, μέσα εις τό εργαστήριον της Πειραματικής Φυσιολογίας του Κολλέζ ντε Φράνς. Και από τότε τό όνομα του Βορονώφ ήρχισε να φαίνεται ποτε εις φύλλα έπιστημονικά, ποτε εις τά τραγούδια των καμπουρέ, ως ύιου κατώρθωσε να επιβληθῆ σαν αντιπροσωπευτικό όνομα ένός από τούς μεγαλειέτους θριάμβους της έπιστήμης.

«Ο θρίαμβος αυτός συνίσταται, όπως τό έχουμε, πῆ ήδη, εις την καταπολέμησιν του θανάτου. Με αυτό όμως δεν πρέπει να νοηθῆ ότι ή ανακάλυψις του Βορονώφ εξασφαλίζει εις τόν ανθρωπον την άθανασίαν. Πρόκειται διά την καταπολέμησιν του άφυσικου θανάτου και την παράτασιν της ανθρωπίνης ζωής εις τό φυσικόν της όριον, τό όποιον ό Βορονώφ θέτει εις τά 140 έτη. Αφύσικοι είναι όλοι οι θάνατοι περί τά έβδομήντα και όγδοήντα έτη τούς όποιους συνείδασαμεν να μη θεωρούμεν άδίκους. Καμμία αυτοψία επί τούτων θανάτων δεν έχει άποδείξῃ ποτέ φυσικόν τέλος της ζωής. Και εις τούς ανθρωπους, οι όποιοι αποθνήσκουν δῆθεν από γηρατεία, τό γεγονός δεν οφείλεται εις τό ότι ό οργανισμός των έφθειρε και κατηνάλωσε όμαλώς ύλον του τό κεφάλαιον, αλλά όλοι οι θάνατοι αυτοί προέρχονται από άλλουώσεις των ανθρωπίνων ιστών, αί όποια διαφεύγουσι κάθε επιπολαίαν παρατήρησιν είναι άρκεται διά να προκαλέσουν τόν θάνατον.

«Ο ανθρωπος ήμπορεί να φθάσῃ την ηλικίαν των 140 έτών και αυτό τό άποδεικνύουν τά τόσα παραδείγματα ανθρωπων, οι όποιοι έφθασαν έντελώς ή περίπου αυτήν την ηλικίαν. Τό παράδειγμα των

μας δείχνει ότι ό ανθρωπίνος οργανισμός δύναται να ζήσῃ πλὺ περισσότερο του όριου, τό όποιον συνείδασαμεν να θεωρούμεν ως όμαλόν ύριον του θανάτου. Παρ' όλας όμως αυτές τας διεσπαρμένας άποδείξεις μακροβότητος έχρειάζετο ή έπιστημονική επιβεβαίωσις, ή όποία θά εξήγει διά τούς έπιστημονικούς λόγους ό οργανισμός του ανθρωπου είναι καμωμένος διά την μακροβιότητα και διατι ό ανθρωπος αποθνήσκει τόσον ένωρίς. Τό πρόβλημα λοιπόν τούτο τό έχει λύση ό Βορονώφ. Αὐτός άπήνησε εις την αγωνιώδη ερώτησιν: διατι αποθνήσκωμεν;»

(Έπεται συνέχεια)

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

ΝΕΑ ΖΩΗ. Έκδίδεται εις Αλεξάνδρειαν, άμφιπληθής κ. Κ. Κωνσταντινίδης.

ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ. Έκδίδεται εις Αθήνας.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ. Έβδομαδιαία εγκυκλοπαδική έπιθεώρησις. Έκδίδεται εις Αθήνας.

LE JOURNAL DES HELLENES. Έκδίδεται εις Παρισίους.

Ο ΑΓΩΝ. Έκδίδεται εις Παρισίους.

Ο ΦΑΡΟΣ. Μηνιαίον περιοδικόν. Όργανον της Αλεξανδρινής Βιβλιοθήκης. Έκδίδεται εις Αλεξάνδρειαν.

ΑΘΗΝΑ. Φιλολογικόν και εγκυκλοπαδικόν περιοδικόν. Έκδίδεται εις Αθήνας.

ΕΛΠΙΣ. Έβδομαδιαία εφημερίς. Έκδίδεται εις Κέρκυρα.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ. Διευθύντρια Σύμβουλος ή κ. Έλένη Κορύλλου.

ΛΟΓΟΤΕΧΝΗΣ. Δεκαετημέρονον φιλολογικόν περιοδικόν εκδιδόμενον εις Βόλον υπό όμιλου φιλολογόντων νέων.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ. Μηνιαίον περιοδικόν. Έκδίδεται εις Θεσσαλονίκην.

ΥΠΑΛΛΗΛΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ. Έβδομαδιαίον όργανον της Λέσχης των δημοσίων υπαλλήλων.

Υπό του κ. Δημ. Α. Ζωγράφου, έρευνητού της γεωργοοικονομικής και δημοσιονομικής ζωής της χώρας, γνωστοϋ δε ήδη εκ του τριτόμου έργου του ή «ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ», εξεδόθη προσφάτως νέον έργον, έξαιρετικόν ένδιαφέροντος, ή «ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ» (1833—1843) Τόμος Α'.

Διά του έργου τούτου άποκαλύπτεται μία άγνωστος πτυχῆ του έθνικου, οικονομικου, κοινωνικου και τραγεζιτικου ήμων βίου και παρέχεται εις τόν αναγνώστην εις πικνάς σελίδας σειρά περιπετειωδών ή μάλλον μυθιστορηματικών λεπτομερειών διαρκείας όλόκληρον όκταετίας, μέχρις ου τεθώσι τά θεμέλια, έφ' όν άνηγέρθη ό πρώτος Έλληνικός Τραπεζιτικός οργανισμός, ό έξελιχθείς έντός 84 έτών εις τόν σημερινόν κολλοσόον.

Τό έργον αναγινώσεται άπλήστως από τόν τραγεζιτικόν κόσμον της χώρας και τυγχάνει της ιδιαίτερας προσοχής του προσωπικου της Έθνικής, εις τόν Σύλλογον του όποιου τό άφιέρωσεν ό Συγγραφεύς.

«Ο ήδη εκδοθείς Α' τόμος πωλείται και εις τά Γραφεία ήμων αντί Δραχ. 50.

LIBRE. Μηνιαίον περιοδικόν εκδιδόμενον υπό του κ. Roussel Καθηγητοῦ, Montpellier, Herault, France.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ. Ἐπίσημον ὄργανον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Διευθυντὴς ὁ Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Παπαμιχαήλ.

Ο ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΤΗΣ. Ὅργανον ἐξυπηρετικῶν τῆς συνεταιριστικῆς ἰδέας εκδιδόμενον εἰς Ἀθήνας. Διευθυντὴς ὁ κ. Θ. Τζωρτζάκης.

ΓΕΡΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ. Ὅργανον τοῦ Ἱεροῦ Συνδέσμου τῆς Ἑλλάδος.

ΑΙ ΜΟΥΣΑΙ. Διευθυντὴς Α. Ζώης. Ἐκδίδεται εἰς Ζάκυνθον.

ΓΕΩΡΓΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ. Ἐκδιδόμενον ἐν Βολῶν ὑπὸ τοῦ Ταμείου Προνοίας Παραγωγῆς Πηλίου.

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΑΥΓΗ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ. Ἐκδίδεται ἐν Καλάμῳ ὑπὸ τοῦ Νομογεπόνου κ. Γ. Γ. Γαρδίου.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΚΟΝ. Ἐκδιδόμενον κατὰ μῆνα ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Γεωργικῆς Ἑταιρίας. Διευθυντὴς ὁ κ. Π. Α. Δεκάς.

ΚΑΙΝΗ ΚΤΙΣΙΣ. Ὅργανον τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανικῶν Ἐνώσεων τῆς Ἑλλάδος. Ἀθήναι, Βύρνος 11.

Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΚΥΘΗΡΩΝ. Ἐν Πειραιεὶ Ὅργανον τῶν Κυθηραϊκῶν συμφεροντικῶν.

ΕΠΙΤΑΝΗΣΙΑΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ. Μηνιαίον περιοδικόν, εκδιδόμενον εἰς Ζάκυνθον.

ΗΩΣ. Ἐκδίδεται εἰς Ζάκυνθον. Περιοδικόν μηνιαίον.

ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ. Ἐβδομαδιαία πολιτικὴ, οικονομολογικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ Ἐπιθεώρησις. Ἐκδίδεται εἰς Ἀθήνας.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ. Μηνιαίον περιοδικόν. Ὅργανον τῶν ἑπαλλήλων τῆς Ἑταιρίας Eastern.

LES RAYONS. Περιοδικόν φιλολογικῶν εἰκονογραφημένων. Ἐκδίδεται εἰς Μπροντῶ.

ΤΑ ΝΕΑ ΓΕΩΠΟΝΙΚΑ. Μηνιαίον γεωργικῶν περιοδικόν. Διευθυντὴς ὁ κ. Χασιώτης.

Ο ΕΛΛΗΝ ΣΗΡΟΤΡΟΦΟΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΞΟΥΡΓΟΣ. Διευθυντὴς Στ. Στυλιανίδης.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΕΜΠΟΡΙΟΥ ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

Διευθύνσεις Ἀναλλαγῆς. Β' Ἐπιτροπὴ ἰθαγενείας καὶ ἀναλλαξιμότητος.

Οἱ κάτωθι Ὀμογενεῖς ἐκ Σωκίων καταγόμενοι ὧν ἡ ἰθαγένεια καὶ κατὰ συνέπειαν ἡ ἀναλλαξιμότης εἶνε ἀμφισβητήσιμοι, παρακαλοῦνται ὅπως προσέλθωσι παρ' ἡμῶν πρὸς σχετικὴν ἐξακρίβωσιν.

Τόπος συνεδριάσεως Γραφεῖα Διευθύνσεως Ἀναλλαγῆς.

Ἡμέραι συνεδριάσεων Δευτέρα, Τετάρτη, καὶ Παρασκευὴ ὥρα 8 1/2 π. μ.

- 1) Ἀντώνιος καὶ Ἀθανάσιος Ὀμήρου Ἀλευράς,
- 2) Κωνσταντῖνος Ἀντωνιάδης, 3) Κυριακοῦλα Ἀϊδινιά, 4) Ἀναστάσιος Ἰ Ἀμουριανός, 5) Ἀθηνᾶ χίρα Στυλ. Αἰγυνοσίδου, 6) Δέσποινα καὶ Εὐαγγελία Ἀδαμοπούλου, 7) Φωτεινὴ Ἰ. Ἀδαμοπούλου, 8) Βασιλικὴ Βουζέλλη, 9) Στέλλα Βουκαβαλίδου, 10) Μαρία Γ. Βογιατζόγλου, 11) Θεόδωρος Β. Βασιλειάδης, 12) Ἄννα Βαρχαρίτσα, 13) Στυλιανὴ Ἐμ.

- Βιδυρίκη, 14) Στέλλα Βαρχαρίτσα, 15) Πηνελόπη Δημ. Βουρβουλάκη, 16) Σοφία Δ. Θωμαΐδου, 17) Γεώργιος Ν. Βόμβαρης ἢ Μαραθοκαμπίτης, 18) Στυλιανὴ Βέστη, 19) Γιώργ. Δ. Γεροντιανός, 20) Δημ. Ν. Διακόπουλος, 21) Αἰκατερίνη Εὐστρατίου 22) Κωνστ. Ι. Ἰορδανίδης, 23) Ἰωάν. Κ. Κοκκῶνης, 24) Ἐλένη Κυριακού, 25) Βικτωρία Κ. Κοσιδά, 26) Νικόλαος Χατζῆ Νικ. Καρφυλλάκης, 27) Γεώργ. Καραμπέλα, 28) Στυλιανὴ Μ. Καραθίου, 29) Ἀδελφοὶ Μακρίδου, 30) Ἀμφιρότη Ν. Μητέλλου, 31) Εἰρήνη Μιχ. Μήλια, 32) Μαρία Πολυχο. Μάλτας, 33) Ἀριστέα Μ. Ξυνοῦ, 34) Εὐθ. Παπαδάκη, 35) Ἀριστείδης Παρασκευόπουλος, 36) Νικόλαος Πανάγος, 37) Ἀντώνιος Παναγιωτόπουλος, 38) Μαρία Χρ. Ρήγα, 39) Ἰωάννης Σταματοπούλος, 40) Ἰωάννης Σκολίδης, 41) Χαρίλαος Σκευοφύλαξ, 42) Μαρία Ν. Βαζιάδου, 43) κληρονόμοι Πολυχρόνη Σαῖτη 44) Ἰωάννα καὶ Εἰρήνη Κ. Ἀγαπητοῦ, 45) Εὐαγγελία Ἐμ. Ρήγα, 46) Νικόλαος Γ. Οἰκονομίδης, 47) κληρονόμοι Νικ. Βουργίδη 48) κληρονόμοι Κ. Κωνσταντινίδου, 49) Ἀγλαΐα Χ. Χρησίδου, 50) Εἰρήνη Σακρή, 51) Στυλιανὸς Στρουτζός, 52) Ζωὴ Καραμπέλα, 53) κληρονόμοι Παρασκευᾶ Οἰκονομίδου, 54) Σταματία Ν. Ψαρρά, 55) κληρονόμοι Μιχ. Τσαρλαπατάνη, 56) κληρονόμοι Εὐδοκίας Κρηθαρίου, 57) Ἀναστ. Ἀναστασιάδης, 58) Βασιλικὴ Ἀναστασιάδου, 59) Νικόλαος Ἐμ. Κασιρινῆς, 60) Γεωργία Ἀλ. Μυτιληνιοῦ, 61) Ἀγλαΐα Ν. Κασιρινῆς, 62) Ἡρακλῆς καὶ Βασιλεία Χρ. Μονίδου, 63) Ἰπ. Ἀντωνιάδης, 64) Ἀριάνθη Φίλ. Ἀναστασίου 65) κληρονόμοι Ἐμ. Παπαδῆ, 68) Μιχαὴλ Ψαρράς 69) Μαρία Σ. Βενέτη, 70) Ἐρασμία Καρούτου 71) Ἰωάννα Λάμπρου Μακρή, 72) Χρῆστος Βαρβακούρας, 73) Αἰκατερίνη Γρηγ. Καναροπούλου, 74) Ἀφροδίτη Μελά, 75) Δημ. Ὁρφανίδης, 76) Ἐλπινίκη Χαρ. Σταματιάδου, 77) θυγατέρες Νικ. Τραχᾶ, 78) Γραμματικὴ Οἰκονομίδου, 79) Καλλιόπη Ἀλεξάνη, 80) Αἰκατερίνη Σταματιάδου, 81) Εὐαγγελία Ν. Κοκκῶνη, 82) κληρονόμοι Ἰουλίας Μαρκίδου 83) Ἀριστοτέλης Γ. Καμαριώτης, 84) Παντελῆς Μαρκίδης, 85) Θεανὸ καὶ Μαρία Καμαριώτου, 86) Ἀλ. Ἐμ. Κέπας, 87) Σουσάνα Π. Μιχαηλίδου, 88) κληρονόμοι Π. Μιχαηλίδου, 89) Ἀλέξαν. Στυλίδης 90) Ἰωάν. καὶ Γιουκερία Ρηγανάτου, 91) Μαρία Σαμιώτη, 92) Ἀχιλλεὺς Τακτικός, 93) Ἀργυρῶ Μαροπούλου, 94) Εὐτυχία Ἀλεξοπούλου, 95) κληρονόμοι Εὐαγγ. Βαβενάκη, 96) Θωμᾶς Ἀριστ. Ψυχᾶς, 97) Εὐτυχία Βαῖλου, 98) Μερῶπη Σπ. Ἀναστασιάδου 99) Ἐρωτὸ Στ. Ἀλευρά. 100) Μερσίνα Μαντοπούλου, 101) Βασιλεία Κίτσου, 102) Βασίλ. Φ. Ζαχαριάδης, 103) Βασιλικὴ Γ. Πόγκα, 104) Ἰφιγένεια Κ. Ζερβού, 105) Χαρίκλεια Γ. Ζωγράφου, 106) Σοφία Ν. Βλαστοῦ, 107) Μαρία Ν. Κυπραίου, 108) Εὐάγ. Σουρῆς, 109) Θεοδώρα Ξενάκη, 110) Μαρίνος Λαζαρίδης, 111) Οθρανία Ν. Σύννεφια, 112) Ἀναστ. Ἀ. Σαριδάκης, 113) Παρασκευὴ Γ. Φάλαρη, 114) Ἰππ. Παπαδάκης, 115) κληρονόμοι Σοφ. Γαβριηλίδου, 116) Ἀθανασία Μιχ. Καλυμνίου, 117) Γλασεμῶ Πεο. Καλλιγέρη 118) Ἐμ. Δημ. Μανιατάκης 119) Γρηγ. Παπαδόπουλος, 120) Κωνστ. Λιβανίδης 121) Ἐμ. Δημ. Λάτος, 122) Αἰκατερίνη Ι. Μακρίδου, 123) Ἀλέξιος Ἰωαννίδης, 124) Ἐλένη Χρηστ. Σαρίκα, 125) Βασιλεία Ἐμμ. Κανούστου, 126) Μαρία

- Στυλ. Μίτα, 127) Μαρία Αἰγυνοσὶ Τσαλαφάου, 128) Ἀσπασία Ν. Κοντογεώργη, 129) Κωνστ. Χ. Ψωμᾶς 130) Βασιλεία Λαμπαδαρίου, 131) Σοφοκλῆς Πλ. Πλέσσας, 132) Δημητρία Ἀντωναράκη, 133) Αἰκατερίνη Ἀμβροσ. Στρούτζου, 134) Κοσμᾶς Ι. Κοσμίδης, 135) Γεώργιος Α. Σκουλουδάκης, 136) Σοφία Δημ. Λαμπρίδου, 137) Κωνσταντῖνος Ἰωάν. Πιπίνης, 138) κληρονόμοι Ματθ. Βαξεβανάκη, 139) Εἰρήνη Σαλονιτζάκη, 140) Ζαμπέλλα Ι. Ἀνδρεαδάκη 141) Εἰρήνη Χρ. Ρέντη 142) Βιργινία Κατσανοπούλου, 143) Νικόλαος Στραγαλάκης 144) κληρονόμοι Στ. Καζαμία, 145) Γεωργία Ι. Σολωμοῦ 146) Παναγιώτης Μπόλκας, 147) Ἰφιγένεια Ν. Γιαννιοῦ, 148) Μαρία Ποδηροῦ, 149) Τριανταφυλίδα Σπανοδάκη, 150) Κατίνα Α. Χουρχοῦ δά, 151) Μαρία Χίρα Γ. Αἰγυνοσὶ, 152) Γεώργιος Βαμβαδάκης, 153) Κλεόβουλος Μιχ. Βενέτης, 154) Ἐπαμ. Πατιάνης, 155) Μαρία Κ. Κουρνάου, 156) Μιχ. Δ. Καλλιγᾶς, 157) Ἀικιὴν Ἀσιμακοπούλου, 158) Εὐτυχία Π. Νικητοπούλου, 159) Χρυσάνθη Λουτζου, 160) Στέλλα Δ. Μανούση, 161) Κωνσταντ. καὶ Σωκρ. Πετρίτση 162) Ἀγγελικὴ Δ. Ροδίτη, 163) Ἐλένη Ἐμμ. Σαλαμανάκη, 164) Γεωργία Ἐμμ. Σαλαμανάκη, 165) Ἰωάννης Τζανῆς, 166) Κωνστ. Ε. Φωτιάδης, 167) Στρασοῦλα Γ. Ψωμαδάκη, 168) Περσιάνδρος Ἀντ. Καλιγέρης, 169) Ἀγγελικὴ Γ. Τσιγκολάρα, 170) κληρονόμοι Ἐμμ. Στραπατοσέλλη, 171) Ζαχαρῶ Κανέλλη, 172) Γεώργ. Ξεν. Οἰκονομίδης, 173) Ἰωάν. Ξεν. Οἰκονομίδης, 174) Γεωργ. Κατσαρίνης, 175) κληρονόμοι Δηλ. Τσαμαριά, 176) κληρονόμοι Νικολ. Φουρνιώτη, 177) Αἰκατερ. Ἀχιλ. Ταττικοῦ, 178) Ἀλεξάνδρα Διακοπούλου, 179) Ἀνδροίκη Πλωμαριῶτη, 180) Ἐμμ. Δ. Καίτας, 181) Γεωργία Γ. Ρουσοῦτη, 182) Μαρία καὶ Θέτις Καπετανίδου, 183) Γεώργ. Ι. Σίφης, 184) Ἰωάνν. Π. Νικολαΐδης, 185) Γεωργ. Β. Αργυρόπουλος, 186) Εὐαγγελία Ν. Μαυροκουφᾶ, 187) Ἀριάνθη Ἀντωνιάδου ἢ Χατζηδάκη, 188) κληρονόμοι Δημητρίου Βουλγαράκη, 189) Ἐμμανουὴλ Φλωρέντρας, 190) Ἀφροδίτη καὶ Κατίνα Μαντάκη, 191) υἱοὶ Βλαχάκη, 192) Νικόλ. Μιχ. Ροῦσσος, 193) Ἰωάνν. Κ. Λιάσκος, 194) κληρονόμοι Στελ. Φραντζέσκου, 195) Φραγγῆς Ἰπποκρ. Χιωτάκης, 196) Φώτιος Σκουλούδης, 197) Ἰωάνν. Ἀρετούλης, 198) Ἰωάνν. Γεωργιάδης, 199) Γεώργ. Τζιντζίνης, 200) Ἐλένη Ν. Γιαλερῆ, 201) τέκνα Σκαπέτη, 202) Γεώργ. Καραμπέλλας, 203) Ἀναστασία Ἰωαννίδου, 204) Ἀριστοκλῆς Κωνσταντινίδης, 205) Εὐαγγελία Γ. Πρωτοπαπᾶ, 206) κληρονόμοι Λεωνίδου Βουκουβαλίδου 207) Ἀντώνιος Ι, Σάνος, 208) Χριστίνα Κυρ. Δεσποτάκη, 209) Βασιλεία Κ. Καραβέλλη, 210) Ἐμμ. Κ. Καζάκος, 211) Μαρία Ἐμμ. Μαχαίρα, 212) Χαρίκλεια Βαξεβανάκη, 213) Ι. Τσιμιᾶκος, 214) Ἀθανασ. Ἀνασ. Χρυσός, 215) Ἄννα Α. Σαμιωτάκη, 216) Βασ. Γ. Ἰωαννίδης, 217) Γεωργία Καγιαλαδάκη, 218) Στέλλα Λαμ. Μήλιου, 219) Φωτεινὴ Ματάκια, 220) υἱοὶ Κωνστ. Σουρῆδου, 221) Μιχ. Ἠλ. Μαδάκης, 222) Καλλιόπη Ἠλ. Σκόρπα, 223)

Νικολ. Χαριδήμου Λαμπρίδης, 224) Φωτεινὴ Δημ. Καμποριανοῦ, 235) Ἐλένη Ἀργ. Κώτη, 226) Γεωργ. Περικλέους, 227) Μαρία Περικλέους, 228) Ὀδυσσεὺς Περικλέους, 229) Βασιλικὴ Περικλέους, 230) Μαρία Γ. Βαρίκα, 231) κληρονόμοι Γεωργ. Σαζότη, 232) Μηνᾶς Ἀναστ. Κρητικῶς, 233) Εὐδοξία Ι. Ἀγαπητοῦ, 234) Παπαγ. Παράκουλας, 235) Κοκκῶνα Φουργιάρη, 236) κληρονόμοι Δ. Κουμαλέτσου, 237) Ἐλένη Ἐλ. Ἀλεξίου.

ΕΝ Τῷ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙῳ ΓΕΩΡΓ. Ι. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Ὅδος Στυλίου 42

Πωλοῦνται οἱ τέσσαρες τόμοι τοῦ Θεάτρου τοῦ κ. Ν. Ι. Λιάσκου καὶ οἱ δύο τόμοι τοῦ αὐτοῦ τῆς Ἱστορίας τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου Ἑλληνικοῦ Θεάτρου.

Η ΗΧΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

Νευρασθένεια, Ὑπερκόπωσης, Ἀϋπνία, Ἀρθριτιζμός, Ἰσχυαλγία

διὰ τῆς Ἠχοθεραπείας
(Vibration Electropnoïde)

Ἀναγέννησις ὀργανισμοῦ καὶ προσώπου. — Σύστημα νέον. — Μηχανήματα εἰδικά.

ΔΩΡΑ ΜΙΚ

Διπλωματοῦχος Γενεῆς.

Ὅδος Ρόμβης ἀριθμὸς 22

Πρώτη ἐπίσκεψις δωρεάν 3-5

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ : ΕΥΓΕΝΙΑΣ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Ὁ Ἐκδοτικὸς Οἶκος τοῦ κ. Ἐμμ. Ζηγάκη ἀναγγέλλει τὴν ἐκδοσιν Τόμου Διηγημάτων τῆς Ἄδως Εὐγενίας Ζωγράφου.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΟΡΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ
ΤΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΚΑΤΕΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΣ

Εν ὄψει πρὸς 4 ο)ο
Μὲ 15 ἡμέρων προειδοποι-
ησιν πρὸς 4 1)2 ο)ο
Ταμειυτήριον μέχρι δε.
50000 πρὸς 5 ο)ο
Ἐπὶ προθεσμίᾳ 6 μη-
τῶν πρὸς 4 1)2 ο)ο
Ἐπὶ προθεσμίᾳ 1 ἔ-
τους πρὸς 4 3)4 ο)ο

Ἐπὶ προθεσμίᾳ 2 ἔ-
τῶν πρὸς 5 1)4 ο)ο
Ἐπὶ προθεσμίᾳ 4 ἔ-
τῶν πρὸς 5 3)4 ο)ο
Ἐπὶ προθεσμίᾳ 5 ἔ-
τῶν πρὸς 6 ο)ο
Ἐπὶ προθεσμίᾳ 10 ἔ-
τῶν πρὸς 7 ο)ο

ΙΣ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑ

Ἐπὶ Λονδίνου ἐν ὄψει
πρὸς 4 ο)ο
Ἐπὶ προθεσμίᾳ 6 μη-
τῶν πρὸς 4 1)2 ο)ο
Παρισίων ἐν ὄψει πρὸς
4 ο)ο
Ἐπὶ προθεσμίᾳ 6 μη-
τῶν πρὸς 4 1)2 ο)ο
Ἐπὶ προθεσμίᾳ 1 ἔ-
τους πρὸς 4 3)4 ο)ο
Ταμειυτήριον μέχρι δε. 50:000 πρὸς 5 ο)ο

Ἐπὶ προθεσμίᾳ 2 ἔ-
τῶν πρὸς 5 ο)ο
Νέας Ὑόρκης ἐν ὄψει
πρὸς 4 ο)ο
Ἰταλίας ἐν ὄψει πρὸς
4 1)2 ο)ο
Βελγίου ἐν ὄψει πρὸς
4 ο)ο
Ἑλβετίας ἐν ὄψει πρὸς
1 1)2 ο)ο

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ & ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ
ΔΡ. 101.503.434.70 ο)ο

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ἐν Πειραιεῖ, Ἀργεῖ, Πύργῳ, Πάτραις, Κερκώρα, Κε-
ραλληνία, Ναυπλίῳ, Αἰγίῳ, Καλάμαις, Σύρω, Χίῳ,
Ἡρακλείῳ, Βόλῳ, Θεσσαλονίκῃ, Λαρίσῃ, Τρικάλαις,
Μυτιλήνῃ, Χαλκίδας, Ζακύνθῳ, Πλωμαρίῳ, Τριπόλει καὶ
Ρεθύμνῃ.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Πατησίων καὶ Θήρας,
παρὰ τὴν πλατείαν Ἀγάμων.

Συμμέτοχος τῆς ἐν Λονδίῳ Ἀγγλικῆς Τραπεζῆς.
Commercial Bank of the Near East Ltd
4 LONDON WALL BUILDINGS EC 4
μεθ' Ὑ)των ἐν ΚΩΝ)ΠΟΛΕΙ καὶ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ
ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ

εἰς τὰς κυριώτερας πόλεις Ἑλλάδος καὶ Ἐξωτερικοῦ.
ΕΚΤΕΛΕΙ ΠΑΣΑΝ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ

Καταθέσεις ἐν ὄψει καὶ ἐπὶ προθεσμίᾳ, ἀποδοτέαι εἰς δ
νόμισμα ἐγένοντο ὑπὸ ὄρους συμφέροντας.

ΤΑΜΕΙΥΤΗΡΙΟΝ μέχρι δε. 75,000 πρὸς 5 ο)ο ἀ-
πηλλαγμένον φόρου.

Α. Ε. ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΚΕΡΔΩΝ

ΤΩΝ 6 ΚΛΗΡΩΣΕΩΝ

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ 1926	ΚΛΗΡΟΥΜΕ- ΝΟΙ	ΜΕΓΑΛΟΙ ΛΑΧΝΟΙ ΕΚΑ- ΣΤΗΣ ΚΛΗΡ. ΑΡΙΘΜΟΙ	ΓΕΝΙΚΑ ΚΕΡΑΗ ΚΑΗ- ΡΩΣΕΩΝ
1η 27 Ἰουνίου	1,300	1,000,000	2,800,000
2α 1 Αὐγούστου	1,300	1,000,000	2,800,000
3η 19 Σεπτεμβρίου	1,300	1,100,000	3,100,000
4η 31 Ὀκτωβρίου	1,300	1,400,000	4,500,000
5η 28 Νοεμβρίου	1,300	1,500,000	4,800,000
6η 31 Δεκεμβρίου	23,500	3,000,000	15,000,000
Σύνολον	30,000	9,000,000	33,000,000

Εἶναι τὸ ἀσφαλέστερον καὶ πλεονεκτικώτερον λα-
χεῖον διὰ τὸ Κοινὸν ἀπὸ ὅλα τὰ λαχεῖα τοῦ κόσμου.
Ἄγοράζετε τὰ γραμματῖά σας εἰς τὰ γραφεῖα τῆς
Ἐταιρίας ὁδὸς Παταρχογοπούλου 9, εἰς ὅλα τὰ Κα-
ταστήματα τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν, εἰς τὰ Ὑποκατα-
στήματα τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορείου Ἐφημερίδων
καὶ τῆς Ἐταιρίας Ἑλληνικοῦ Τύπου καὶ εἰς τοὺς λοι-
ποὺς πράκτορας τῆς Ἐταιρίας.

Ἡ ἐξαργύρωσις γίνεται εἰς τὸ Ταμεῖον τῆς Ἐται-
ρίας καὶ τὰ Καταστήματα τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν.

Εἰς τὴν εὐτυχεστέραν περιπτώσιν εἰς μόνον ἀκέ-
ρατος ἀριθμὸς δύναται νὰ κερδίσῃ 9,000,000, δεδο-
μένου ὅτι οἱ κληρούμενοι ἀριθμοὶ δὲν ἀκυροῦνται.

ΝΕΟΝ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΔΑΝΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΔΡΑΧ. 200.000.000 (1926)

Θέλετε Διμενικὰ καὶ Κοινωνικὰ ἔργα;
Θέλετε δάνειον, μὲ φθινόν τὸκον νὰ κτί-
σητε σπήνεια; Θέλετε νὰ ἐξασφαλίσητε τὰ
χρήματά σας καὶ νὰ πέρνετε κτλὸν τὸκον;

ΕΓΓΡΑΦΗΤΕ ΟΛΟΙ ΕΙΣ ΤΟ ΔΑΝΕΙΟΝ

ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Θὰ δώσητε εἰς τρεῖς δόσεις Δρ. 250 διὰ κά-
θε ὁμολογίαν καὶ θὰ πληρωθῆτε μὲ Δρ. 300.

Ἐν τῷ μεταξύ:

α) Θὰ πέρνετε τὸκον δεχ. 17. 50 κάθε χρό-
νον ἀπηλλαγμένον παντὸς φόρου.

β) Θὰ ἐξασφαλίσητε τὰ χρήματά σας εἰς κα-
λὴν τοποθέτησιν χωρὶς φόβον διχοτομήσεως,
καὶ μὲ 250 δραχμὰς σημερινὰς ξεπεσμένους θὰ
πέρνετε ἀργύρεα 300 δραχμὰς γερές.

Θὰ ἔχετε τὴν ἐλπίδα νὰ κερδίσητε τὸ λαχεῖον
μέσα εἰς 36 ἀριθμοὺς ποὺ θὰ κληρῶνεται καὶ
θὰ κερδίζουν κατ' ἔτος Δραχμὰς 1.600.000

ΔΙΛΛΑΣΗ

Ἄ πρώτος ἀριθ. θὰ κερδίσῃ δε. 400.000
Ἄ δεύτερος » » » » 100.000
Ἄ τρίτος καὶ τέταρτος » » ἀπὸ 50.000
Ἄ τέσσαρες ἄλλοι ἀριθμοὶ ἕκαστος » 25.000
καὶ Δέκα ἀκόμη ἀριθμοὶ » » 10,000

Ἡ ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΣΑΣ ΛΕΓΕΙ :

« Ἐμπιστευθῆτε μου πλούσιοι τὰ κεφάλαιά
σας καὶ σεῖς μικροὶ ἐπογγελευμαῖται καὶ κτημαῖται
καὶ ἀγρόται καὶ παραγωγοὶ τὸ κομπόδεμά σας.
Μὴ κρατᾶτε κλειδωμένα τὰ χρήματά σας καὶ τὰς
οἰκονομίας σας σὺν αἰστούκῃ ἀπρόσοδα καὶ μὲ
κίνδυνον νὰ τὰ χάσητε ἀπὸ κλοπὴν ἢ πυρκαϊάν.
Ἄγοράσατε μ' αὐτὰ ὁμολογίας τοῦ νέου Δα-
νείου. Ἀντὶ νὰ κρατᾶτε τὰ χρήματά σας θὰ κρα-
τᾶτε τὰς ὁμολογίας τοῦ δανείου. Θὰ δώσητε δεχ.
250 καὶ θὰ πάρετε δεχ. 300 τὸν τὸκον δεχ.
17,50 τὸν χρόνον, καὶ λαχεῖον δραχμῶν 400,
χιλιάδων δ' Α'. ἀριθμὸς καὶ 100 χιλ. δ' Β'.
Καὶ ἐπὶ πλέον θὰ Σᾶς κῆνω Δρόμους, Ὑδρα-
γωγεία, Γεφύρια, Φωτισμὸν, καὶ Σπήνια νὰ στε-
γασθῆτε »

Σημ. Ἑλλ. Ἐπ.—Ἴδοι μία ἰδεώδης καὶ ἀσφα-
λὴς τοποθέτησις τῶν μικρῶν ἢ μεγάλων, τῶν πολ-
λῶν ἢ ὀλίγων κεφαλαίων μας. *

ΕΞΟΧΙΚΟΣ ΣΥΝΟΙΚΙΣΜΟΣ

ΝΕΑ ΚΗΦΙΣΙΑ

Τὸ δροσερώτερον καὶ ἀριστοκρατικώτερον ἐξοχικὸν Προάστειον.

Κλέμα ζωογόνον. Ὅριζων μαγευτικὸς. Νερὸ ἄφθονον.

Ἄγοραστὰ οἰκοπέδων ἢ καλυτέρα κοινωνικῆ τάξεως.

Ἡ Ἐταιρεία ἀναλαμβάνει καὶ τὴν ἀνέγερσιν οἰκοδομῶν ὑπὸ ὄρους οἰκονομι-
κούς.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 20

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 12.67 — ΑΘΗΝΑΙ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ
Μέχρι Δραχμών 75.000
ἐπὶ τόκῳ 6 ο)ο

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΕΙΣ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑ
μέχρι Λιτρῶν Ἀγγλίας 200, Δολλαρίων 1000
ἐπίσης πρὸς 6 ο)ο

Εἰς Συναλλάγματα ἐπὶ ἐτέρων χωρῶν εἰς ἀνάλογα
π οσὰ καὶ ὑπὸ λίαν ἐπωφελεῖς ὄρους, χάριν τῆς
ἀποταμιεύσεως.

BENZINΗ

Σ Ε Λ Λ

Η ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΟΛΩΝ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΙΛΩΝ ΦΩΤΕΙΝΗΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ὄδος Εὐαγγελιστρίας ἀριθμ. 19

Γοδοιο, καμψότης, ἐκλεκτικότης διακρίνουσι τὸ
ἐργοστάσιον τῆς κυρίας

ΦΩΤΕΙΝΗΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

Τύποις «Σφενδόνης» Μέγανος 3

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΑΩΝ ΤΣΑΡΟΥΧΗ & ΣΑ

Διευθινταί :

ΑΘΑΝ. ΤΣΑΡΟΥΧΗΣ ΧΡ. ΤΣΑΡΟΥΧΗΣ
ΗΑΝ. ΖΑΝΟΥΔΑΚΗΣ ΙΩΑΝ. ΔΙΟΙΚΗΤΟΠΟΥΛΟΣ

Κεντρικόν Κατάστημα πωλήσεως

Ὄδος Πραξιτέλους 44-46, Ἀθήνα

Ἀποθῆκαι

Ἐν Ἀθήναις: Ὄδος Πραξιτέλους 35 Ἀθήνα, ὄδος Χρυσοπηλαιωτίσης 2, ὄδος Εὐαγγελιστρίας 22.

Ἐν Πειραιεὶ: Ὄδος Ἀθηνῶν 8, ὄδος Πλαταίων 4.

Ἡ πλουσιωτέρα συλλογὴ χάριτον γραφῆς, τυπογραφικῶν, Μπριστόλ, Γλασέ ἐξωφύλλον, χαρτονίων, περιτυλίξεως κλπ. εἰς ὅλας τὰς ποιότητας, χρωματισμοὺς, διαστάσεις καὶ βάρους. Τιμαὶ ἀσυναγώνιστοι.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑΣ

ΙΑΤΡΙΚΑΣ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ

ΝΕΟΣ ΟΡΡΟΣ

ARTERIOVACCINE

DR P. CILIMBARIS

Ἐγκεκριμένη παρὰ τοῦ ὑπουργείου Ὑγιεινῆς τῆς Γερμανίας, παρὰ τοῦ Διεθνoῦς Ἱατροσυνοδρίου τῆς Βένης καὶ τοῦ Ἱατροσυνοδρίου τῆς Ἑλλάδος.

Ἀπόλυτος καὶ μόνιμος ἀποτελεσματικὴ θεραπεία τῆς Ἀρτηριοσκληρώσεως, τῆς Ἀρθρίτιδος, τῶν Ρευματισμῶν καὶ τῆς Ἰσχιαλγίας.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Μενάνδρου 63, Ἀθήναι.

ΜΕΤΑΣ ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ

AU PRINTEMPS

Δ. & Φ. ΜΟΥΤΣΟΠΟΥΛΩΝ

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ

Τὸ τελειότερον κατάστημα Γυναικείων Εἰδῶν Ἀσπρόροχα διὰ προΐκας

Η ΓΕΝΙΚΗ

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΝ ΤΡΑΦΕΙΟΝ

Ἑλληνικῶν, Ἀγγλικῶν, Ἰταλικῶν καὶ Γαλλικῶν Ἐταιρειῶν πυρός, ζωῆς, θαλάσσης, δυστυχημάτων κ.τ.λ. Εἰδικὸν τμήμα ζημιῶν ἀποκενήτων καὶ ἀστικῆς εὐθύνης.

ΣΑΒΒΑΣ ΗΛΙΑΔΗΣ

Δραγατσίου 3. Πλατεία Ἁγίων Θεοδώρων.